

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 102

De Goudmijn

10 Cents
België 25 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. RICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

In de gouden poort.

In de buurt van het Cliffhouse te San-Francisco stonden twee heeren. Beiden waren zeer elegant gekleed, slank van gestalte en gladgeschoren van gelaat; echte Amerikaansche of Engelsche types.

De een scheen ongeveer vijf en twintig jaren oud, terwijl de ander, die iets grooter was, te oordeelen naar zijn haar, dat bijna begon grijs te worden, den leeftijd van veertig jaren scheen bereikt te hebben.

Beiden rookten sigaretten en keken naar den wandelweg, die van de stad naar het Presidio-Park en de zee loopt.

Het was Zondag en heel Frisko stroomde op zulke dagen naar Hill en naar den mooien wandelweg, die naar zee liep.

De frissche zeelucht vermengde zich met den bloemengeur en de zon bescheen alles met heldere stralen.

Aan beide zijden van den wandelweg verdrong zich de bonte menigte, terwijl auto's en rijtuigen de straten velden.

De wandelweg strekte zich uit tot aan de gouden poort, van daar had men een vrijen blik op den Oceaen; ter rechter- en linkerzijde zag men de forten, die met kanonnen bezet waren en daartusschen stoom- en zeilschepen van alle naties.

Hier bleven de menschen staan en trachtten aan de vlaggen der aankomende en wegvarende stoomboten, de natie te herkennen, waartoe zij behoorden.

Daar komt juist een schip uit Australië binnen, niet ver daarvan stoomt een Russisch schip op, terwijl een Japansch vaartuig en een postboot naar Peru wegvaren.

Onder stoom liggen groote Afrikaansche booten of stoomschepen van de New-York-lijn.

Het kleine, gele schip met de groote kajuit, is afkomstig uit Siam en is bezig een lading in te nemen voor Bangkok.

Men ziet hier vlaggen van alle natiën! Zoowel de gele draak van China als de opgaande zon van Japan, schepen van Neerlandsch-Indië en van Noorwegen!

Ijverig varen honderden roei- en stoomscheepjes tusschen de reuzenschepen heen en weer, terwijl de zonnestralen het schuimende water der booten als blinkend zilver doen schijnen.

Zoodra de inwoners van Frisko — zoowel de blanken als de gelen en zwarten — het schoone gezicht, dat dit alles opleverde, genoegzaam bezien hadden, wandelden zij terug naar Nob-Hill en van daar nogmaals naar zee.

Daaraan besteedden zij den geheelen Zondagnamiddag.

Alle auto's en equipages hebben alléén het doel om Drive-cliffhouse te bezoeken. Nergens heeft men zulk een mooi uitzicht als van uit dit hotel, dat op een rots, aan den oever der zee, gebouwd is.

De beide elegant gekleede heeren hadden gedurende eenigen tijd zwijgend de drukte gadegeslagen, toen de oudste tot den jongsten zei:

„Bob Clarke, ik stel je voor om nu in het Cliffhouse te gaan en daar het middagmaal te gebruiken.”

„Zeer goed, uw lordschap,” antwoordde de jonge Amerikaan en gaf met de woorden, waarmee hij den ander toesprak, al dadelijk te kennen, dat dit een Engelschman was.

Beiden gingen daarop naar het Cliffhouse, lieten zich daar door den chef voor een openstaand venster hun diner brengen en gingen aan tafel.

Langs hun venster reden voortdurend equipages.

„Ik moet eerlijk bekennen, Bob Clarke,” zei de Engelsche lord onder het eten, „dat sedert mijn laatste ondervindingen hier in San Francisco — je herinnert je misschien nog de zaak in het onderaardsche China-town — deze stad, ofschoon zij volgens mijn opvatting de schoonste der wereld is, mij toch volstrekt niet bevalt.”

„Dat wil ik wel gelooven, Lord Lister,” gaf Bob Clarke ten antwoord. „Maar voor die geschiedenis ben je, door je onverschrokkenheid, tot ereburger benoemd.

Hier kan de beroemde inspecteur van politie Baxter evenmin als de koning van Engeland, iets tegen je ondernemen.

San Francisco is voor jou een vrije stad geworden.”

„Dat is zoo,” zei Lord Lister lachend. „Ik weet, dat de ingezetenen van Frisko mij wel mogen en de avonturen, die ik in het belang der verdrukten te Londen beleefd heb naar waarde weten te schatten.

Maar in weerwil daarvan kan ik voor de Mongolen, die hier het grootste deel der bevolking uitmaken, niet veel sympathie gevoelen.

Ik heb een afkeer van alle personen, die een staart dragen en geel van huidkleur zijn. Een afkeer, die gelijk staat met de vijandschap tusschen hond en kat. Ik houd niet van het loerende, kruipende en wantrouwend der Japaneezen en Chineezers.

Als het aan mij lag, waarde vriend, dan zou ik als Europeaan hen voorgoed verbieden in Amerika en Europa te komen. Want deze menschen komen niet in ons land om eerlijke zaken met ons te drijven, maar alleen met het doel om met hunne oogen, ooren en — als het hun mogelijk was, ook met de handen alles weg

te stelen, wat zij later in hun vaderland als wapenen tegen ons kunnen gebruiken.

Ik begrijp het niet van onze regeering dat zij dit gevaar niet reeds lang heeft ingezien en dat zij het onzen wapenfabrikanten en scheepsbouwers toestaat om alles daarheen te verkoopen, wat ons enorme schade kan berokkenen, veel meer dan de verdiensten, die daardoor in hunne zakken vloeien.”

„Je hebt gelijk, lord Lister,” antwoordde Bob Clarke. „Maar hier in San-Francisco zijn helaas, vooral in de voornaamste kringen, zelfs dames, die zich interesseeren voor het gele ras. Ik zelf heb onder mijn bekenden een dame, die zich door niets laat terughouden om persoonlijk aan het hoofd te staan van een Chineesche Zondagsschool.”

„Dat is interessant,” zei Lord Lister, en keek Bob Clarke daarbij aan.

„Wie is die dame?”

„Neem mij niet kwalijk, uw lordschap, als ik dien naam verzwijg. De dame heeft mij verzocht, daarover niet te spreken. Ik mag u alleen zeggen, dat zij tot een der eerste en rijkste families behoort.”

„Dat is vreemd,” antwoordde Lord Lister; „meent je vriendin misschien dat zij de gele schurken tot de Christelijke zedeleer kan bekeeren?”

Een diepe zucht ontsnapte Bob Clarke's borst. Zijn goedaardig gezicht keek ernstig en treurig.

„Ja, uw lordschap, daarvan is zij vast overtuigd.”

„Het is een gevaarlijke weg, dien uw vriendin bewandelt.”

Bob Clarke keek Lord Lister bij deze woorden aan.

Hij zag daarin op dit oogenblik een uitdrukking, waarvoor Baxter zoo angstig was, namelijk: het koude gezicht van den grootste aller avonturiers, van John C. Raffles, zooals Lord Lister in Engeland genoemd werd.

Op dit oogenblik sprong Bob Clarke op, keek uit het venster, terwijl Raffles hem nakeek.

Hij zag een auto aankomen. Naast den chauffeur aan het stuur zat een jonge dame.

„Helena is hier,” fluisterde Bob Clarke, „dat heb ik niet geweten.”

De auto, bestuurd door de jonge dame, kwam nader. Raffles kon het fijn besneden gelaat duidelijk onderscheiden; zij was thans dicht bij het venster gekomen, en keek naar Bob Clarke, die uit het venster boog.

Onmiddellijk liet zij de auto stilstaan.

Het rijtuig stond zoo dicht bij het venster, dat zij,

als zij in de auto ging staan, Bob Clarke de hand kon raken.

„Ik verwonder mij er over, miss Helena, u in San Francisco te zien,” zei Bob Clarke; waarop zij antwoordde:

„Ik begreep, dat ik u hedenmiddag in Cliffhouse zou vinden.”

Bob Clarke kreeg een kleur en zei:

„Het verheugt mij, miss Helena, dat u mij met een bezoek vereert.”

„U begrijpt toch wel, dat men een goeden vriend steeds gaarne ziet?”

Na deze woorden gaf zij den chauffeur order om over een half uur met de auto terug te komen, en stapte uit, terwijl Bob Clarke naar beneden ging om haar te ontvangen.

Eenige minuten later kwam hij gearmd met miss Helena aan tafel.

Lord Lister, die de beide verliefden niet wilde storen, zeide:

„Miss Winston, u zoudt mij er een groot genoeg mede doen, als u mij uwe auto gedurende een half uur wildet leenen.”

„Zeer gaarne, uw Lordschap,” antwoordde zij, en riep den beneden staanden chauffeur uit het venster toe, dat zijne Lordschap het rijtuig voor een toertje gebruiken wilde.

Raffles begreep, dat hij de jonge lieden hiermede een groot genoeg deed, en terwijl deze zich nu voor een vertrouwelijk gesprek aan tafel plaatsten, zat hij aan het stuur en reed met de auto den wandelweg gedurende een uur op en neer.

Ofschoon Raffles bemerkte had, dat de beide jongelieden op elkaar verliefd waren, zou hij zich toch vergist hebben, indien hij veronderstelde, dat zij op een vertrouwelijk voet met elkander stonden.

Neen, Bob Clarke was te veel Amerikaan om aan haar, die hij aanbad, iets te openbaren, vóór dat hij een zoodanig vermogen vergaard had, om een vrouw, overeenkomstig haar stand, te kunnen onderhouden.

Maar voor alles had hij een groot ontzag voor het meisje, omdat zij de dochter was van den overleden millionaire, den bankier Winston.

Broeders of zusters had zij niet. Haar moeder was reeds, toen zij nog een kind was, gestorven, en sedert twee jaren was zij in het volle bezit van haar groot kapitaal.

Voor dit kapitaal schrikte Bob Clarke terug, ofschoon hij wist, dat miss Helena hem lief had.

Hij wilde zich niet vernederen, zijn eergevoel liet niet toe, dat hij met ledige handen tot het rijke jonge meisje kwam.

Dat was de oorzaak, dat het gesprek tusschen hen tamelijk formeel bleef.

„Hoe lang bent u eigenlijk weg geweest, miss Helena?” vroeg Bob Clarke; waarop zij antwoordde:

„Volle veertien dagen. U moest dat eigenlijk toch wel weten,” en hierbij legde zij haar hand, nadat zij haar handschoenen had uitgetrokken, op zijn arm.

„Uw verwijt is zeer gegrond, miss Helena.

Wanneer ik meer intiem met u was, dan zou ik wel geweten hebben, dat u maar veertien dagen weg geweest zijt.”

Zij keek hem met haar groote mooie oogen oplettend aan, en om haar lippen zweefde een teeder lachje, toen zij zeide:

„Ik ben in Chicago geweest, ben een uur geleden teruggekomen en heb er alleen den tijd voer genomen om van kleeven te verwisselen om zoo spoedig mogelijk naar Cliffhouse te gaan. Ik wist wel, dat ik u hier zou treffen.”

Bob Clarke kreeg een kleur en antwoordde:

„Tot dat het toeval mij u deed ontmoeten, miss Helena, was mijn salaris van honderd dollar per maand voor mij voldoende. In mijn vrijen tijd deed ik veel aan sport. Maar nu —”

Hij ging achterover in zijn leuningstoel zitten, keek haar ernstig aan en zei:

„Ik hoop spoedig zeer rijk te zijn.”

Zij hief haar wijsvinger dreigend op en antwoordde:

„Wel, beste Bob, ik heb de grootste achting voor u als man van eer, maar als zakenman — u weet immers wel dat ik geheel alleen de bankiersfirma van mijn overleden vader beheer —, moet ik u eerlijk zeggen, dat ge mij niet bevalt.

U bent daarvoor niet een persoon zooals de tegenwoordige maatschappij eischt. Ik geloof dat het beter voor u is, u op een ander vak toe te leggen. Om als koopman of speculant spoedig rijk te worden, acht ik voor u onmogelijk.

Verspil uwe krachten niet nutteloos aan ondernemingen, waarvoor ge niet geschikt bent. Ik verzoek u daarom in ons beider belang.....”

Bob Clarke moest wel blind zijn als hij niet gezien had, dat zij bij deze woorden bloosde.

Zij had haar hand op de tafel gelegd. Bob legde zijn hand op de hare en drukte die zóó, dat miss Helena van pijn bijna schreeuwde.

„In beider belang,” fluisterde hij.

„Stil, stil,” zei zij lachend, en trok haar hand terug; „eerst moet u mij toonen, dat u aan mijn verzoek gevolg wilt geven, en daarna bij mij komen en mij zeggen:

„Ziet u, thans wil ik het een of ander worden; ik hoop mijn doel te bereiken en verzoek u.....”

Zij zweeg plotseling.

„Wat?” vroeg hij met een heesche stem.

„Laat ons daar voorloopig over zwijgen”, antwoordde zij. „Laat ons nu over iets anders spreken. Ik heb buitendien het plan om morgen weer op reis te gaan.”

Zijn gezicht betrok en hij vroeg:

„Voor zaken?”

„Ja mijnheer, alleen voor zaken. Wat denkt u hoeveel ik gedurende de veertien dagen dat ik op reis was, verdiend heb?”

„Dat kan ik natuurlijk niet weten, miss Helena.”

„Twintig duizend dollar.”

„Mijn God,” zei Bob Clarker zuchtend; „als ik slechts één keer zooveel verdienen kon. Zoudt u mij niet willen zeggen, hoe u dit aangelegd hebt? Misschien kan ik het ook.”

Zij schudde het hoofd en zei lachend:

„Nee, Bob Clarke, dat geloof ik niet, al zei ik u het ook tien maal.

Als de fondsen aan de beurs stijgen, dan verkoop ik ze; als ze in waarde dalen, dan koop ik ze op. Nu weet u het precies.”

„Ik geloof, dat u den spot met mij drijft.”

„Wel neen, beste Bob. Ik was nu naar Chicago geweest om een paar duizend aandeelen van verschillende fondsen te koopen. Al deze stukken waren gedaald en ik heb succes gehad.

Ik heb ze namelijk gisteren door mijn makelaars aan de New-Yorker beurs weer laten verkoopen en heb zeer winstgevendende zaken gedaan.”

„U schijnt dus altijd nog rijker te willen worden,” antwoordde Bob Clarke.

Miss Helena lachte. „Wat u daar zegt is onzin. Ik denk niet eens aan winst. Het is volgens mijn meening veeleer de zucht om iets te wagen, die door mijne aderen stroomt. Het is het bloed mijner voorouders, die eens van elders naar hier gekomen zijn en door hard werken geld verdienden. Zoo waren mijne voorouders en mijn vader, en zoo ben ook ik. Dat is mijn eenige sport.”

Bob Clarke trok een onaangenaam gezicht.

„Ik hoop toch niet dat dit waarlijk uw eenige sport is,” zeide hij met eenigszins droevige stem.

Ook het gelaat van miss Helena betrok, toen zij vroeg:

„Hoe bedoelt u dat?”

„Wel, miss Helena, dat weet u even goed als ik. De andere sport, die u uitoefent is de Chineesche zending.”

Miss Helena stond op:

„Pardon, mr. Clarke, dat is geen sport, maar een werk, waartoe ik mij verplicht gevoel, in het belang der maatschappij.”

Deze woorden waren een slag in het aangezicht voor den goedhartigen Bob.

„Neem mij deze woorden niet kwalijk,” voegde zij er bij, en reikte hem de hand tot afscheid. „Misschien zie ik u spoedig weer; als het u schikt, dan morgen bij het diner.”

„Is uw rijtuig al weer hier?” vroeg Bob, en keek uit het venster.

Hij had niet bemerkd, dat Raffles met de auto weer voor de deur stond.

„De auto staat voor de deur,” zeide Bob Clarke, toen Raffles binnen kwam.

„Dat weet ik,” zeide zij, reikte hem de hand en nam afscheid met de woorden: „good bye, Bob.”

„Adieu, miss Helena.”

Hij keek haar eenige minuten na en had niet eens opgemerkt, dat Raffles vlak bij hem stond.

Raffles hoorde Bob nog zeggen:

„Chineesche zending. Goddam! Als ik haar echtgenoot mocht worden, dan mag zij zich met deze staartdragende honden niet meer bemoeien.”

Eensklaps klopte Raffles hem op den schouder met de woorden:

„Ik heb gehoord, wat je gezegd heb, Bob, en stel mij te uwer beschikking als er hier in San Francisco een veldtocht tegen deze schurken geopend mocht worden.”

„Ik hoop niet, Lord Lister, dat ik u daarvoor noodig zal hebben, want dan zou miss Helena in levensgevaar verkeeren. God behoede haar daar voor.”

„Maak u daar maar niet te beangst over, Bob. Het begint donker te worden en het wordt hier aan den zee-kant koud. Laat ons daarom naar de Club gaan.”

Een oogenblik later reden de beide heeren in een elegante dogcart naar de stad, om den avond door te brengen in de voorname Californische club „Oldjett.”

TWEEDE HOOFDSTUK.

In Chinatown.

Op dien avond zag het Chineezenkwartier van San Francisco er precies zoo uit als alle andere avonden.

Sedert de verwoesting van de onderaardsche stad, gedroegen de onrustige Chineezzen zich zoo kalm mogelijk en namen er zich voor in acht om met de politie of de strafwetten in conflict te komen.

In weerwil daarvan wist de politie zeer goed, dat zij er vele speelholen en opium-winkels op na hielden.

In een van deze speelholen, die men bereiken kon langs de geheime gang eener tapperij, stonden een dozijn Chineezzen om een vierkante tafel geschaard.

Een Europeaan zou deze Mongolen niet van elkander kunnen onderscheiden, want zij leken precies op elkander.

Hun ronde, zwart zijden kappen, met den knoop in het midden, droegen zij achterover, de donkerblauwe kleeding met de wijde mouwen, de bijzonder wijde broeken, hunne vilten schoenen met te korte zolen om den voet zoo klein mogelijk te houden, hunne met een wit lint bijeen gebonden staarten, hun domme, valsche gezichten, hunne scheeve oogen, dit alles eischte een scherp geoefend oog om den een van den ander te kunnen onderscheiden.

Allen stonden overeind, behalve een hunner, die aan het bovenste eind van de tafel plaats genomen had.

Dit scheen de bankier te zijn.

Van af den hoogen stoel, waarop hij zat, kon hij de geheele tafel overzien. In zijn kleine hand hield hij een langen, dunnen staf.

Een kleine gasvlam verlichtte het vertrek.

„Fau — tau —”, hoorde men onophoudelijk roepen. Kalm keken de spelers naar den kant van de tafel, waar twee hoopjes steenen, ieder zoo groot als een boon, waren opgestapeld.

De een nam een blauwen — en de ander een witten

steen, naar gelang dat zij wilden spelen op even of oneven.

Deze steen werd op den inzet gelegd.

De inzet bestond meestal uit een vrij groote som in Amerikaansch zilvergeld, ja, bij menigeen uit verscheiden gouden twintig dollarstukken.

De bankier wachtte kalm totdat ieder zijn steentje op zijn inzet gelegd en dien naar het midden der tafel geschoven had.

Eerst nadat alle spelers hunne handen onder de tafel hielden, greep de bankier in een grooten leeren zak, om in het volgende oogenblik, nadat hij zooveel kleine muntstukken er uitgenomen had als hij in zijne handen bergen kon, deze op de tafel te werpen.

Daarop nam hij een ronde koperen plaat, zoo groot als een schoteltje, legde die op de geldstukken, en schoof het geld weg, wat niet door de plaat bedekt werd.

Deze vrijliggende muntstukken werden echter met den staf opgeheven, totdat men geen enkele meer zien kon.

Voorts werd de koperen plaat opgelicht en de daar- onder liggende muntstukken uit elkander gelegd.

Daarna werd er weder met den staf gewerkt.

De bankier trok ieder muntstuk over het bamboekleed, dat op de tafel lag, naar zich toe.

Bij iedere beweging telde hij de geldstukken, terwijl de spelers met aandacht ieder zijner bewegingen volgden.

„San! — Li! — Hom! — Ta! — Tu!”

„Een! — twee! — drie! — vier — vijf!” — Zoo ging het voort.

Toen hij tot negen-en-dertig gevorderd was, lag er geen geld meer op tafel. De blauwe steentjes hadden gewonnen.

Naar Chineesche gewoonte telde hij de dollars, die hij moest uitbetalen, niet.

Hij stapelde de muntstukken slechts op elkaar, tot dat ze de bepaalde hoogte bereikt hadden.

Het geld met de witte steentjes trok hij langzaam naar zich toe.

Al de steentjes, zoowel de blauwe als de witte, legde hij nu bij zich neer.

Spoedig daarna hoorde men weer het zangerige „fau! — tau! — fau! — tau! —”

Eerst nu mochten de spelers hunne handen van onder de tafel weer te voorschijn brengen, ieder greep weer naar de blauwe en witte steentjes; de verliezers legden opnieuw geld op tafel.

De winnaars hadden hun winst in den zak gestoken.

Weer hoorde men „fau! — tau! —” roepen, de steentjes werden weer op het geld gezet en opnieuw begon het typische spel in het fau! — tau! — hol, in het zuidelijk gedeelte van Hooperstreet, de Chineezenwijk van San Francisco.

Toen dienzelfden avond de torenklok van de City-hall het achtste uur sloeg, en de tonen daarvan doordrongen tot in den kelder van Chung Lu, waar deze juist het laatste twintig dollarstuk had uitbetaald, brak hij, als bankier en spelhuishouder, den staf die hij gebruikt had, door, ten teeken dat het spel geëindigd was.

Langzaam gingen de spelers nu naar een gordijn van zaklinnen en verdwenen daarachter.

Toen de laatste zich verwijderd had, stond Chung Lu van zijn stoel op. Aan de overzijde van het gordijn zag men de deur van een ingemetselde ijzeren brandkast.

Het was een Chineesche brandkast met verscheidene geheime openingen.

Chung Lu had haar zelf meegebracht uit Peking. Hij alleen kende de verscheidene hefboomen, waarmede de kleine deuren geopend konden worden.

De geldsommen, die hij heden gewonnen had, legde hij in de brandkast, om ze den volgenden dag op de Chineesche Bank te San Francisco te deponeren.

Een paar stappen van hem af hing een tweede gordijn, dat hij op zij schoof; daarachter hingen Europeesche kleeren, jas, vest, hoed en ook een spiegel.

Chung Lu begon voorzichtig zijn staart in een wrong te leggen. Het gordijn, waardoor de spelers verdwenen waren, werd nu ter zijde geslagen en een Chinees in een lang wit gewaad kwam binnen.

Hij verspreidde een zoeten reuk om zich heen, die hevig op de zenuwen scheen te werken.

Chung Lu had den binnenkomende, die eerbiedig boog, in den spiegel gezien, maar keek niet om.

„Wel,” vroeg hij in het Engelsch aan den binnengekome:

„Is de Amerikaan Jimmy er?”

„Yes sir.”

Men ontdekte een tevreden blik op het gezicht van den bankier. Daarna zeide hij:

„Ik kom dadelijk.”

Met een buiging verdween de Chinees.

Maar Chung Lu maakte zijn staart haastig weer los, trok zijn Europeesche kleeren weer uit, en kleeedde zich in plaats daarvan in gelijksoortige kleeren, als de binnengekomene droeg.

Onmiddellijk verspreidde zich uit deze kleeren een eigenaardige lucht, die een bedwelmenden invloed op den mensch uitoefende.

Ook hij verdween thans door de gang, waardoor de spelers gekomen waren.

Dit was een donkere gang, die, nadat men er twintig schreden in geloopt had, zich in tweeën splitste.

Ongeveer twintig schreden verder kwam zij uit in den kelder van een huis in Hooperstreet, waar een Chinees aan dronken matrozen slechte whisky taptte en waar een groote, naar den schijn gevulde bierton achter in het café de deur voor het in- en uitgaan was.

Maar de gang ter linkerzijde liep op een heele andere plaats uit en dezen weg had Chung Lu ingeslagen.

Hij was nu aan het einde der gang gekomen, schoof weer een gordijn ter zijde en ging naar binnen.

Hij bevond zich thans in een tamelijk groot vertrek, waarin aan beide kanten twaalf houten britsen stonden, met het hoofdeinde naar den muur en het voeteneinde naar het midden van het vertrek gekeerd.

Midden daar tusschen stond een tafel waarop zich een komfoor met gloeiende kolen en een flesch sterke drank bevonden.

Bij de tafel zat de Chinees, dien wij reeds noemden, sigaretten te rooken; bij het binnenkomen van Chung Lu stond hij op.

Maar op de houten britsen lagen Chineezen met doodsbleeke gezichten, die den indruk maakten, alsof zij zoo pas overleden waren; na het gebruik van opium hadden zij zich in vuile katoenen dekens gehuld.

Anderen lagen aan een dunne lange buis te zuigen, die bevestigd was aan een soort pijpekop, waaruit een witte damp opsteeg.

Met een lang voorwerp namen de liggenden een weinig van de opium, die de bediende hen overhandigde, maakten daarvan kogeltjes en legden die op de kolen in het komfoor.

Daarna ademden zij dit bedwelmende vergif met groote teugen in. De lucht, die zich door het vertrek verspreidde, was dezelfde als die, waarnaar de kleeren van de Chineezeeën rooken.

Het opium-hol van Chung Lu was een der voornaamste van San Francisco.

Het zag er, wat de meubelen betreft, niets beter uit dan alle andere opiumkitten.

Waarom ook zou men kostbare meubelen plaatsen in een vertrek, waar kunstmatig de grootste phantasiën bij den mensch opgewekt worden, zoodat hij toch niets bemerkt van hetgeen er in zijn omgeving geschiedt?

Alleen de voornaamste Chineezeeën mochten in dit vertrek komen, maar er kwamen ook gefortuneerde blanke kooplieden, die in de stad woonden.

Chung Lu keek de opiumrookers aan en had den genen, dien hij spreken wilde, weldra ontdekt.

Deze was juist van plan om zich een tweede pijp opium te laten geven, omdat de eerste niet genoeg had uitgewerkt.

Toen Chung Lu bij hem kwam, keek hij ontevreden op en riep:

„Ga weg, Chineesche hond. Ik wil mijn pijp hebben. Je staat den bediende juist in den weg.”

„Schreeuw zoo niet, Jimmy Davies”, antwoordde de Chineesche bankier en keek den Amerikaan aan.

Deze stond verwonderd van zijn brits op en zei:

„Van waar kent u mij?”

„Ik ken ieder van mijn klanten, Jimmy Davies”, antwoordde Chung Lu. „U bent hier wel meer geweest.”

„Uwe klanten? Bent u de eigenaar van dit hol?”

Chung Lu knikte toestemmend.

„Ja, dat ben ik, sir, en ik ben heden expres naar hier gekomen om met u te spreken.”

„Goddam, ik heb nu geen tijd om te spreken. Ik wil rooken.”

„En ik wil wedden dat de dollar, dien u voor de pijp opium betalen moet, de laatste is, dien ge bij u hebt.”

„Jullie bent een duivelsche bende”, zei Jimmy Davies vloekend en zijn gezicht verried een uitdrukking van verbazing. „De hoofdzaak is toch, dat ik nog een dollar voor die vervloekte pijp in mijn zak heb.

En wat gaat het u aan, dat ik den laatsten dollar, dien ik bezit, uitgeef?”

„Dat gaat mij in zooverre aan”, antwoordde Chung Lu fluisterend, „dat ik u aan vele nieuwe dollars helpen kan.”

Jimmy Davies sperde zijn mond een oogenblik van verwondering open, daarna begon hij spottend te lachen en zei:

„Het zal zeker wel een gemeene streek zijn, waarvoor u mij gebruiken wilt. Maar laat eens hooren.”

Chung Lu keek voorzichtig om zich heen.

„Hier niet, Jimmy Davies. U moet mij volgen.”

Met moeite stond Jimmy Davies op en wilde den bankier volgen.

„Wees zoo goed mij uw naam te zeggen, voordat ik met u ga.”

De bankier fluisterde den Amerikaan in het oor:

„Chung Lu.”

Jimmy Davies keek den Chinees een oogenblik met open mond aan. Daarna vroeg hij lachend:

„Zoo, ben u dat!?”

Ha! ha! — ik heb reeds genoeg van u gehoord — het doet mij genoegen dat ik u nu ook eens te zien krijg.”

„Pst”, zei Chung Lu en legde zijn vinger op den mond. „U moet mijn naam hier niet uitspreken.”

Al de overige opiumschuivers hadden van deze scène niets bemerkt. Terwijl zij lagen te droomen, zaten Jimmy Davies en Chung Lu in het speelvertrek naast elkaar.

Chung Lu was wel een half uur aan het woord zonder dat Jimmy hem in de rede viel, totdat de bankier eindelijk opstond en vroeg:

„En wat is nu uw antwoord?”

Zonder zich te bedenken stak Jimmy zijn hand uit en riep:

„Akkoord.”

Chung Lu sloeg toe.

Daarna ging hij als een sluipende kat naar zijn schrijfbureau, nam daaruit duizend dollar aan banknoten, gaf die aan den Amerikaan en zei:

„Ziedaar het eerste gedeelte.”

Jimmy Davies bekeek ieder der banknoten nauwkeurig, hield ze voor het licht, vouwde ze op en stak ze in zijn vestzak.

Daarna zei hij lachend:

„Als ik u nu eens bedroog?”

„Dat zult gij niet doen”, zei Chung Lu bedaard.

„Wel, hoe weet u dat?”

„Dat is heel eenvoudig”, antwoordde de bankier.

„Omdat u ook het overige bedrag wilt verdienen en ook omdat,” — ieder zijner woorden klonk nu scherp, „ik de president ben van de Highbinders”.

Dit laatste woord deed den Amerikaan verbleeken. Zijn spottend lachje was verdwenen. Zenuwachtig betastte hij de bankbiljetten in zijn vestzak. Het scheen wel, dat hij genegen was om ze weer terug te geven.

Maar Chung Lu scheen reeds op een verborgen knop gedrukt te hebben, want op hetzelfde oogenblik verscheen de bediende uit de opiumkit tot wien Chung Lu zei:

„Deze heer wil zijn pijp rooken. Hij is mijn gast. Hij mag niets betalen. Adieu, Jimmy Davies.”

De Chineesche bediende had hem reeds bij den arm gepakt en ging met hem naar het opiumhol.

Chung Lu was nu weer alleen. Hij keek een oogenblik naar het gordijn, waarachter zijn bediende en de Amerikaan verdwenen waren.

Langzaam trok hij het witte hemd weer uit en legde het op zijn plaats.

Dit kleedingstuk had hij zelf uitgevonden. Het belette, door een chemisch prepraat, dat de reuk van de opium in de kleeren kon doordringen. Hij ging naar den spiegel en trok andere kleeren aan.

Spoedig was hij niet meer te herkennen.

Gekleed in een modern costuum, een kostbare diamanten speld in zijn das en een cylinder op het hoofd, geleek hij thans op een welgesteld Chineesch koopman.

Het was bijna negen uur, toen men een zacht geklop hoorde tegen de bierton van den kelder in Hooperstreet.

De Chineesche bediende ging er heen, rolde de ton weg, opende de valdeur en boog diep voor Chung Lu, die zich in allerijl langs de geheime gang naar de straat spoedde.

De groote klok van de City Hall sloeg thans negen uur.

DERDE HOOFDSTUK.

In de club.

De Oldjett-club, waarvan Bob Clarke lid was, behoorde tot die clubs te San Francisco, die zeer voornaam en slechts toegankelijk zijn voor hen, die tot de eerste families behooren.

Ook John C. Raffles, of zooals hij eigenlijk heette, Lord Edward Lister, was eerlid van deze club en als hij te San Francisco was, bracht hij daar gewoonlijk het grootste gedeelte van zijn tijd door.

Nadat Raffles tot eereburger van San Francisco benoemd was, nam hij daar een eigenaardige plaats in.

De inwoners van den staat Californië hadden hem volledige bescherming verzekerd tegen de Engelsche regeering.

Californië en speciaal San Francisco waren eigenlijk de plaatsen van zijn vrijwillige verbanning; dit had hij dikwijls aan zijn vriend Charly Brand te Londen te kennen gegeven.

Hij kon hier ongegeneerd en onder zijn eigen naam in de eerste kringen verkeerden, werd hier door allen geacht en geëerd en was misschien ook nog te meer gezien, omdat de menschen uit den eersten stand in Californië, waarmede hij verkeerde, allen personen waren, wier ouders het warme bloed der avonturiers bezaten, dat de kinderen geërfd hadden.

De burgers van San Francisco bewonderden John C. Raffles en ieder zijner daden en avonturen, die hij beleefde, werden met genoegen en met de grootste opmerkzaamheid gelezen.

De Oldjett-club, die anders alleen openstond voor de voornaamste ingezetenen van San Francisco, stond heden voor iedereen open, omdat er op dezen dag een nieuwe burgemeester moest gekozen worden.

Ofschoon Bob Clarke zich niet met de politiek bemoeide, lag de uitslag der verkiezing hem toch zoo na

aan het hart, dat hij in den laatsten tijd zoo dikwijls mogelijk naar de club ging.

John C. Raffles was een zijner intiemste bekenden. Zij hadden dien Zondagavond, toen zij miss Helena Wilston ontmoet hadden, in de club gedineerd, maar hadden dien avond niet zoo aangenaam als gewoonlijk doorgebracht, omdat daar toen te veel vreemdelingen aanwezig waren.

Reeds tegen elf uur des avonds ging John C. Raffles heen, om zich vroeg ter ruste te begeben.

Juist toen hij vertrokken was, ging de president van de club naar Bob Clarke; hij had een vreemdeling bij zich.

„Mr. Clarke”, zoo sprak hij Bob aan, „ik heb hier een gentleman bij mij, die mij heeft verzocht, u aan hem voor te stellen. Het is Jimmy Davies uit Denver, in den staat Californië.”

Hij had deze woorden nauwelijks gesproken, of hij was weer vertrokken.

Bob Clarke drukte den vreemdeling de hand en zei: „Het doet mij genoegen kennis met u te maken, Mr. Davies. Maar u kunt wel denken, dat ik er belang in stel te vernemen, wat de reden er van is, dat u mij opzoekt.”

Jimmy Davies trok een geheimzinnig gelaat en zei: „Wel, dat zal ik u zeggen als wij eerst op onze kennismaking een glas whisky in de bar gedronken hebben.”

Bob Clarke stemde daarin toe.

Zij gingen naar de bar, dronken daar hun whisky en waren reeds na een kwartier zulke goede vrienden, alsof zij elkander reeds jaren gekend hadden.

„Ik wil openhartig met u spreken”, zei Jimmy Davies en ging met Bob Clarke in een afzonderlijken hoek zitten.

„Van een handelsvriend heb ik vernomen, dat u gaarne deelgenoot wilt worden in een groote zaak, ten einde zoo spoedig mogelijk veel geld te verdienen, omdat u een rijke dame uit San Francisco wilt huwen.”

Bob Clarke werd bleek en vroeg:

„Hoe weet u dat?”

Jimmy Davies haalde de schouders op.

„Laat dat mijn geheim blijven, sir. Ik heb er mijn woord op gegeven, u dat niet te zeggen. Ik wil liever met u over zaken spreken. Ik ben naar hier gekomen om eenige heeren te zoeken, die aandeelen willen nemen in mijn goudmijnen te Denver.”

Bob Clarke begon aandachtig te luisteren.

„Goudmijnen?” vroeg hij met bevende stem.

„Natuurlijk,” antwoordde Jimmy. „Ik heb verscheiden plaatsen gevonden die veel goud bevatten en moet er nu eindelijk toe overgaan om het kapitaal bijeen te brengen, dat ik noodig heb voor de ontginning der mijnen. Eerst dacht ik, dat ik al het goud voor mij zelve kon behouden, maar dat gaat niet aan.

Ik heb nog niemand kunnen vinden die mij het geld wil leenen, om het noodige werk te laten uitvoeren en daarom heb ik mij voorgenomen om de helft mijner bezittingen te verkoopen aan dengene, die mij het benoedigde geld wil voorschieten.”

„En hoe groot moet dat bedrag zijn?” vroeg Bob Clarke.

„Hoe groot?” herhaalde Jimmy Davies, „er zullen ongeveer een half millioen dollars voor noodig zijn.”

„Zoo veel geld bezit ik niet,” zei Bob Clarke. „Mijn geheele kapitaal bestaat uit honderdduizend dollar.”

„Dan heeft men mij geen goede informaties verstrekt,” antwoordde Davies.

„Maar ik geloof toch wel, dat u mij het genoemde kapitaal verschaffen kunt, want indien ik u de helft mijner goudmijnen afsta, dan zal het u niet moeilijk vallen, om het noodige kapitaal door middel van uwe clubvrienden bijeen te brengen.”

„Dat is waarlijk een goed idee van u, en nu wil ik u iets zeggen. Laat ons morgen naar een notaris gaan om de zaak daar in orde te brengen.”

Na deze woorden gingen zij terug naar de bar en beklonken daar hunne overeenkomst met een nieuw glas whisky.

De goedgehartige Bob Clarke dacht zich reeds in het bezit van groote schatten en hield het oogenblik voor gekomen, waarop hij voor miss Helena Wilston zou kunnen verschijnen en tot haar zeggen: „Helena, thans vraag ik u om uwe hand, maar niet om uw kapitaal.

Wat ik bezit is aanmerkelijk meer dan uw vermogen; ik hoop — dat ge mij thans uwe hand niet zult weigeren.”

Eerst laat in den nacht verliet hij met zijn nieuwen vriend de club en wist, door de vele whisky die hij gedronken had, eigenlijk niet hoe hij thuis zou komen.

Eén ding vergat hij echter niet, namelijk de woorden die Jimmy Davies hem in herinnering had gebracht: „Morgen vroeg om tien uur bij mr. Harryson in de Cooperstreet te zijn.”

Het was bijna twee uur in den nacht toen Jimmy Davies weer door de gang van den kelder in Hooperstreet kwam, en dat de Chineesche bar-keeper hem met slaperige oogen toevoegde:

„Het wordt tijd om naar bed te gaan, sir; ik wilde bijna niet langer wachten, want ik ben slaperig.”

„Ga dan slapen, Tuwang,” riep Jimmy Davies, die in een vroolijke luim was, en wierp den bediende een twintig dollarstuk toe.

Het geld had nu minder waarde voor hem gekregen, want hij had genoeg.

De Tuwang volgde dien raad, terwijl Jimmy Davies zich naar de bierton begaf, die ter zijde schoof en door de valdeur in den kelder verdween.

Beneden gekomen, werd hij dadelijk door den bediende van het opiumhol in ontvangst genomen en naar den Chineeschen bankier Chung Lu in het Fau-tau-vertrek gebracht.

Beiden namen daar plaats.

„Je bent lang weggebleven, Jimmy Davies.”

Deze antwoordde:

„Wel, ik weet, waarom het zoo lang geduurd heeft en het zou beter geweest zijn, dat u mij daar niet naar gevraagd had. Het spreekt toch vanzelf, dat men voor het doen van zaken tijd noodig heeft.”

„Hou maar op”, antwoordde de bankier met loerende blikken.

„Heeft hij toegehapt?”

„Yes!”

De Chinees wreef zich in de handen, ging daarop naar zijn brandkast, opende die en nam daaruit een stuk goud, zooals er in de mijnen gevonden wordt.

„Steek dat in je zak en neem het morgen mee naar den notaris.

Je moet het vertoonen, als een bewijs dat er goud in de mijnen zit. Overigens moet gij morgennamiddag er bij den notaris voor zorgen, dat de zaak daar in orde komt.

Wij kunnen dan met de eerste ingenieurs bewijzen

dat wij, die van het gele ras zijn, honderd procent sluwter zijn dan de blanken."

"In uw oogen, zal *ik* daarop zeker een uitzondering maken!" zei Jimmy.

"Neen", zei de Chineesche bankier lachend: "Jij bent geen blanke en geen gele — jij bent een bandiet."

Jimmy Davies stond op en het scheen een oogenblik alsof hij den Chinees naar de keel wilde vliegen.

Deze keek hem streng aan, want hij kende de macht van zijn blik over den persoon, die voor hem stond.

En de bandiet Jimmy Davies liet zijn reeds opgeheven handen in zijn zakken glijden, haalde de schouders op, groette en werd door den bankier in het opium-hol gebracht, waar hij zich weer een nieuwe pijp liet geven.

VIERDE HOOFDSTUK.

De goudzoeker.

Als de reiziger aan het hoofdstation in Denver Mainstreet het station verlaat en dan langs het Highmarket-theater zich naar het middelpunt der stad begeeft, dan zal hij dadelijk den berg Pikes-Peak zien.

Deze reikt tot hoog in de wolken.

In de richting naar dezen berg reed een eenvoudig rijtuig, dat twee mannen, die uit den trein te San Francisco gestapt waren, daar gehoord hadden.

Zij hadden reeds meer dan twee uren gereden, waren verscheiden boerenhuizen voorbij gekomen, totdat de weg eenzamer werd, de rotsen aan beide kanten hooger en steiler en er geen menschenwoningen meer te zien waren.

Opeens gelastte een der beide inzittenden, de Chineesche bankier Chung Lu, den koetsier om stil te houden.

De Chinees sprong het eerste uit het rijtuig en Jimmy Davies volgde hem.

Terwijl Chung Lu den koetsier betaalde, tilde Jimmy Davies een zwaren handkoffer uit het rijtuig.

„Dank u”, riep de koetsier; „ik wensch de gentlemen veel geluk.” Hij liet zijn paard keeren en reed terug naar Denver.

„Hij ziet ons voor mijnbouwkundigen aan”, be-
weerde Jimmy Davies en keek het vertrekkende rijtuig na.

Chung Lu antwoordde:

„Ja, dat doet hij, Jimmy, en dat is ook maar goed.”

De koetsier had inderdaad de beide mannen voor gouddelvers aangezien, die het tusschen Denver en Pikes-Peak eens probeeren wilden of zij daar fortuin konden maken.

Jimmy Davies en Chung Lu namen den koffer op en gingen er mede weg.

Nadat zij een uur geloopt hadden begon Jimmy Davies te mopperen, en zei: „De koffer is erg zwaar.”

„Als wij teruggaan zal hij wel lichter zijn.”

„Dat weet ik zelf ook wel. Maar het is waarlijk niet aangenaam om in deze hitte den koffer voort te slepen. Is het nog ver?”

„Hoogstens nog een half uur.”

„Goddam! waarom heeft het rijtuig ons dan niet verder gebracht?”

„O neen, dat zou gevaarlijk geweest zijn.”

Zwijgend liepen zij verder, totdat Chung Lu, na een goed half uur, een kleine hoogte aanwees, waarop een oude houten hut stond.

„Zie, Jimmy Davies, daar is de plek. Hoogstens nog tien minuten.”

De beide mannen waren tien minuten later op de plaats hunner bestemming. Daar stond de vervallen houten hut, waar naast men een tamelijk diep gat zag.

Jimmy Davies keek in het gat en vroeg: „Wat is dat?”

De Chinees begon ironisch te lachen en antwoordde:

„Dat is de goudmijn „de gouden ster”.

„Hoe diep is het gat?”

„Misschien wel vijf meter.”

Chung Lu boog zich nu voorover, opende den koffer en beiden gingen aan het werk.

Zij namen een touw, dat zij aan de houten hut vastbonden. Het einde daarvan wierpen zij in den kuil. Daarop vatte Chung Lu den koffer aan en wierp dien, met zijn inhoud, er achter aan.

Daarop lieten zij zich langs het touw naar beneden glijden.

Daar de kuil een omvang van ruim vier meter had, konden de beide mannen zich daarin vrij bewegen. Zij openden den koffer en haalden daaruit verschillende voorwerpen, onder anderen bijlen, boren en spaden.

Met deze werktuigen maakten zij hier en daar gaten in de zijwanden en in den bodem van den kuil.

Soms boorden zij ook gaten in de steenen.

Daar het intusschen donker geworden was, hadden

zij eenige elektrische lantaarns ontstoken, en bleven toen vlijtig doorwerken.

In weerwil van den koelen nacht moesten zij dikwijls ophouden om het zweet van hun voorhoofd te wisschen.

Eindelijk wierp Chung Lu zijn bijl neer.

„Nu hebben wij lang genoeg gewerkt, Jimmy Davies.”

„Goddam,” vloekte deze en wierp zijn boor op den grond.

Daarop gingen de beide mannen wel een kwartier lang in den kuil zitten om wat uit te rusten.

„Wie heeft dezen kuil gegraven?” vroeg Jimmy.

„Ik.”

„Alleen?”

„Ja, Jimmy, geheel alleen.”

Jimmy Davies keek verbaasd.

„Chung Lu, je bent in mijn achting gerezen. Maar ik wilde je nog vragen of ik mijn aandeel krijg, zoodra de ezel, Bob Clarke, je betaald heeft?”

„Natuurlijk.”

„All right.”

„Maar zeg mij nu eens waarom heb je juist Bob Clarke gekozen? De man wordt nu geheel geruineerd. Kent ge niemand wien het minder gehinderd had?”

„No Sir,” antwoordde de Chinees. „Ik heb mijn reden daarvoor.”

„En welke reden zijn dat?”

Chung Lu begon te lachen en antwoordde:

„Dat is mijn geheim.”

„En ik wensch dat geheim te kennen, Chung Lu; je moet mij niet voor dom beschouwen.”

Jimmy Davies bukte zich, nam zijn bijl op en riep:

„Wie zou mij hier kunnen beletten, al zijt ge ook tienmaal het hoofd van de Highbinders, je de hersens in te slaan en je hier ergens in den omtrek in den grond te stoppen?”

„Dat zult ge wel laten, Jimmy. Want mijn vrienden weten zéér goed dat ik met jou hier heen gegaan ben. Komaan, het is al laat; laten wij ons werk voltooien.”

Zij gingen dadelijk weer aan den arbeid; maar wat er nu volgde, was veel interessanter dan hetgeen zij tot dusverre gedaan hadden.

Chung Lu opende den koffer en haalde er nu, in plaats van gereedschappen, zuiver goud uit te voorschijn.

Stukken zoo groot als walnoten of erwten waren het.

Deze stukken goud werden nu in de gaten gestopt en door middel van een oud pistool werd, zoo als men dat met hagel doet, het zand vol stofgoud geschoten.

De Chinees toonde een groote vaardigheid om den kuil, zooals een technische uitdrukking van de goud-delvers luidt, *in te zouten*.

In het oosten scheen reeds het eerste morgenrood toen het werk gereed was en Chung Lu met een tevreden lachje zijn arbeid nog eens nakeek.

Ieder spoor van het goud was door aarde bedekt.

Thans pakten zij hunne werktuigen in den koffer, klommen uit den kuil en heschen den koffer omhoog.

Daarna wierp de Chinees het touw in den kuil, wierp er nog een laatsten blik in, gebood Jimmy den koffer op te nemen en vertrok met hem naar Denver.

Een poosje later vroeg Jimmy Davies:

„Voor hoeveel waarde aan goud hebben wij wel in den kuil gedaan?”

„Voor meer dan veertigduizend dollar.”

Een oogenblik later ontmoetten zij op den straatweg een wagen, waar een boer op zat.

Voor eenige dollars nam deze hen mede naar Denver.

Toen de expresstrein van New-York en Chicago te San Francisco aankwam, was het reeds weer avond geworden.

Jimmy Davies en Chung Lu stapten ieder uit een afzonderlijke coupé; zij schenen elkander niet meer te kennen.

Alleen in het voorbijgaan fluisterde Chung Lu Jimmy in het oor:

„Nu met spoed handelen en de zaak tot een goed einde brengen.”

Hunne wegen scheidden zich hier. Chung Lu ging te voet naar Hooperstreet, maar Jimmy Davies nam een auto en riep:

„Oldjett-club.”

VIJFDE HOOFDSTUK.

Ingezeept.

„Ik wacht reeds meer dan een uur op u!” riep Bob Clarke, toen Jimmy Davies in de club kwam; „ik dacht reeds, dat ge het vergeten hadt.”

Jimmy antwoordde:

„Ik heb mij verslapen, mr. Clarke. Ik heb heerlijk gedineerd en daarna met vrienden een autoritje gemaakt. Maar ik ben een man van mijn woord en daarom ben ik hier!”

Bob Clarke keek op zijn horloge en zei:

„Binnen een uur vertrekt de trein naar Denver. Zullen wij naar het station wandelen?”

„Dat is mij om het even,” antwoordde Jimmy Davies. „Zooals ge verkiest.”

Een uur daarna waren Bob Clarke, een ingenieur en Jimmy Davies op reis naar Denver, waar laatstgenoemde aan Bob Clarke en den ingenieur de goudmijn zou aanwijzen, voordat Bob het halve aandeel kocht. Dit was den vorigen dag afgesproken.

Men vond alles zooals Chung Lu het had voorgesteld.

De ingenieur had de mijn goedgekeurd, daaruit aarde gehaald, die rijk van goud voorzien was en reeds eenige uren later, nadat de mijn onderzocht was, waren zij weer op weg naar San Francisco, waar Bob Clarke, ten overstaan van een notaris, de overeenkomst met Jimmy Davies sloot en hem tachtigduizend dollar op afkorting betaalde.

De rest der koopsom, tweemaal honderd twintig duizend dollar, moest hij uiterlijk binnen vier weken aan Jimmy Davies ter hand stellen.

Dit geld wilde Bob Clarke door zijn vrienden doen bijebrengen, die dan aandeelhouders zouden worden van de goudmijn.

De vrienden scheidden nu van elkaar. Jimmy Davies ging daarop naar Chung Lu, overhandigde hem veertigduizend dollar en rookte daarna zijn opiumpijp.

* * *

Als een loopend vuurtje verspreidde zich het bericht

over de goudmijnen van Bob Clarke onder diens vrienden.

Niemand had gedacht dat hij zulke goede zaken gemaakt had.

Maar bij zijn welbekende eerlijkheid geloofden allen, dat hij inderdaad een rijke goudmijn had aangekocht.

Men stelde zooveel vertrouwen in hem, dat men de verklaring van den ingenieur niet noodig achtte. —

Alleen John C. Raffles koesterde, al sprak hij het ook niet in het openbaar uit, wel eenigen twijfel aan de echtheid van de goudmijn en het gelukte hem gewaar te worden dat Jimmy Davies de bezitter van de goudmijn was en dat deze Bob Clarke tot den koop had overgehaald.

Voorts vernam John C. Raffles, dat Jimmy te Frisko bekend stond voor een avonturier.

Intusschen kreeg Bob Clarke binnen eenige dagen meer geld te zijner beschikking dan hij noodig had.

Al zijn clubvrienden waren dadelijk bereid aandeelen in zijn goudmijn te nemen.

Spoedig kwam de avond, waarop Jimmy Davies en Bob Clarke elkander ontmoetten om naar den notaris te gaan.

Alles ging naar genoegen van beide partijen. Jimmy Davies verkocht aan Bob Clarke de helft der goudmijn „De Gouden Ster” op de Peak bij Denver, en ontving daarvoor een cheque, groot tweemaal honderd twintigduizend dollar.

Met een onverschillig gelaat stak Davies de cheque in zijn vestzak.

Daarna reikten beiden elkander de hand en gingen terug naar de club, om daar met de overige aandeelhouders de zaak te bespreken.

Tegen den morgen begaf Jimmy Davies zich naar Chung Lu in Hooperstreet en stond weldra voor den Chineschen bankier, die juist was opgestaan.

Zij bevonden zich weer in het speelvertrek. Voorzich-

tig haalde Jimmy de cheque te voorschijn en legde die op tafel.

„All right,” zeide Chung Lu, „de cheque is goed.”

„Hebt ge dan reeds geïnformeerd, Chung Lu?”

„Ja, wel zeker, dadelijk na ons eerste onderhoud. Het geld is bij de Bank gedeponneerd. Ik kan je de helft reeds dadelijk uitbetalen.”

„Nu reeds? Wilt ge het geld dan niet eerst van de Bank halen?”

„Nee, ik betaal dadelijk.”

De Chinees ging naar de brandkast, kwam terug en betaalde honderd tienduizend dollar, in banknoten en goud.

Op hetzelfde oogenblik begreep Jimmy, dat de gele schurk voor deze manier van handelen zijn redenen moest hebben.

Welke redenen dit waren, was hem nog niet duidelijk. Goede bedoelingen konden het niet zijn.

Hij begon langzaam het geld in zijn zakken te verbergen. Hij begreep, dat het doelloos zou zijn den Chinees woedend te maken, omdat deze het in zijn macht had hem van kant te maken.

Met zijn volgestopte zakken verliet Jimmy het spelvertrek en bedacht met welken trein hij San Francisco kon verlaten.

Nauwelijks had hij zich verwijderd, of de Chinees ging voor de tafel zitten en schreef een brief, dien de officier van justitie reeds binnen twee uren in handen kreeg.

De attorney-general, zoöals de officier van justitie daar genoemd wordt, scheen niet dadelijk te begrijpen wat hij met dien brief moest beginnen. Daarom liet hij zijn vriend, den rechter van instructie, ontbieden.

De beide heeren beraadslaagden over den inhoud, die luidde als volgt:

„Hiermede klaag ik Bob Clarke uit San Francisco aan, wegens het op de markt brengen en verkoopen van waardelooze aandelen in een „gezouten” mijn.

Ik beweer, dat de goudmijn volkomen waardeeloos is en dat Bob Clarke zoowel als Jimmy Davies ervan overtuigd waren, dat de mijn geen waarde heeft. Beiden hebben zich op een zwendelpartij toegelegd. Ik houd het voor onnoodig, mijn naam hier onder te plaatsen, omdat u van de waarheid mijner bewering gemakkelijk door vakmannen overtuigd kunt worden.”

„Dat is een gemeene streek!” riep de rechter van instructie uit.

De officier van justitie was het met hem eens.

„En toch geloof ik er geen woord van. Iedereen kent Bob Clarke als een man van eer,” zei hij.

De officier van justitie erkende dit ook.

„Dan maar in de papiermand er mee.”

Doch de officier van justitie zei hoofdschuddend:

„U weet, dat ik gewoonlijk niet let op anonieme klachten. Maar in dit geval — u weet wel” — en hierbij keek hij den ander aan — „dat wij beiden democraten zijn en dat er de volgende week een nieuwe burgemeester gekozen zal worden. U weet ook wel, dat Bob Clarke niet tot onze partij behoort, maar republikein is. Het staat er voor onze partij niet schitterend voor. Bovendien is Bob Clarke een der hoofden van de republikeinsche club „Oldjett”. Hem thans te arresteren wegens bedrog —”

„Ik begrijp u, mijnheer, dat zou de keus misschien volgens onzen wensch doen uitvallen.”

„Juist. Daarom zullen wij dezen brief niet in de papiermand werpen, maar ik raad u om nog hedenavond met eenige deskundigen naar Denver te gaan, de zaak daar nauwkeurig te onderzoeken en mij het resultaat over te seinen. Ik zal dan voor het verdere zorgen.”

De rechter van instructie stond op en zei:

„Ik houd het er intusschen voor, dat het vergeefsche moeite zal zijn.”

„Ik eigenlijk ook. Maar — alles is mogelijk.”

Den volgenden namiddag verspreidde zich het gerucht, dat Bob om de een of andere reden gearresteerd was.

De vreemdste verhalen deden de ronde, totdat eindelijk een extra-tijding zekerheid bracht.

De courantenjongens schreeuwden langs alle straten:

„Bob Clarke — het bekende clublid — is wegens zwendel gearresteerd.”

Onder de vrienden van Bob, de aandeelhouders der goudmijn, heerschte de grootste opgewondenheid.

De een overschreeuwde den ander, totdat John C. Raffles opstond en tot hen zeide:

„Mijneheeren, ik heb de geheele zaak tot nu toe aangehoord. Ik geloof niet, dat Bob Clarke er toe in staat is iemand te bedriegen. Ik geloof, dat zijn arrestatie een truc, een verkiezingsmanoeuvre is.”

Nauwelijks had Raffles het woord „verkiezingsmanoeuvre” gebezigd, of de aandeelhouders riepen woedend:

„Ja, John C. Raffles heeft bepaald gelijk. Het is niets anders dan een verkiezingsmanoeuvre. Wij zullen de couranten er dadelijk bericht van zenden.”

Nauwelijks een uur later schreeuwden de courantenjongens langs de straten:

„De arrestatie van Bob Clarke is niets dan een verkiezingsmanoeuvre!”

Doch John C. Raffles begon de zaak nader te onderzoeken.

Hij had een auto genomen en was naar de woning van Jimmy Davies gegaan, om van dezen iets naders omtrent de goudmijn te vernemen.

Van den portier hoorde hij, dat Jimmy den vorigen dag reeds op reis was gegaan.

Er kwam een ironische lach op het gelaat van den Grooten Onbekende.

„Dat heb ik wel gedacht,” sprak hij bij zichzelf, toen hij weer op straat kwam. „De vos is zijn hol ontvlucht en is bang voor den jager.”

Hij dacht eenige oogenblikken over den toestand na, ging daarop terug naar den portier en verzocht hem om weer naar de vertrekken te mogen teruggaan, om de boeken terug te halen, die hij aan Jimmy Davies geleend had.

Doordat hij den portier een dollar in de hand drukte, gaf deze zijn toestemming en spoedig daarna stond Raffles in de vertrekken van Jimmy, die, zooals de portier beweerde, op reis was.

Het eerste wat Raffles opviel, was de eigenaardige zoete opiumlucht, die uit Jimmy's kleeren kwam.

Terwijl Raffles een houding aannam, alsof hij naar zijn boeken keek, zei hij tot den portier:

„Mijn vriend Jimmy schijnt in den laatsten tijd sterk opium gerookt te hebben.”

„Yes, sir,” antwoordde de portier. „Hij heeft mij verscheiden keeren verzocht mee naar Hooperstreet te gaan, waar hij een opiumkit kent. Maar ik dank er voor.”

„Zoo, zoo,” zei Raffles, „hij maakt dus zijn zenuwen kapot.” En toen:

„Wel, ik zie mijn boeken niet. Ik zal nog eens terug moeten komen.

Heeft mr. Davies niet gezegd wanneer hij terugkeert?”

„No, sir,” antwoordde de portier, „daarvan heeft hij niets gezegd.”

Daarop verliet Raffles het huis en keerde naar de Oldjett-club terug.

Terwijl hij, in gedachten verdiept, langs de straat wandelde, moest hij onwillekeurig aan miss Helena Wilston denken.

„Hoe zou zij de tijding van de arrestatie van haar toekomstigen echtgenoot hebben opgevat?”

Hij kwam langs het paleis, waarin zij woonde, bleef eenige oogenblikken staan en keek naar de verlichte vensters van de eerste étage.

Op dit oogenblik hield een auto voor het gebouw stil en John C. Raffles, denkende dat miss Helena daarmede thuyskwam, ging naar het rijtuig.

Tot zijn groote verbazing zag hij een man, die den chauffeur betaalde, en toen herkende hij in dien persoon een Chinees.

Deze keek John C. Raffles een oogenblik onverschillig aan, waarna hij in het paleis verdween.

Raffles ging langzaam verder. Hij herinnerde zich nu, dat Bob Clarke hem verteld had, dat miss Helena Wilston presidente was van de Chineesche zending van San Francisco en daarom verwonderde hij zich niet over het bezoek, dat de Chinees haar bracht.

Toen hij in de club kwam, werd hij van alle kanten bestormd met het verzoek, om te bedenken hoe men Bob Clarke redden kon, omdat de deskundigen verklaard hadden, dat de mijn inderdaad waardeloos was.

De invrijheidstelling van Bob Clarke, tegen het deponeren eener waarborgsom, was geweigerd.

ZESDE HOOFDSTUK.

De gevangene van den gelen duivel.

In dien zelfden tijd zat miss Helena Wilston op haar kantoor en was eenigszins bedwaard van de opgewondenheid, die zich van haar meester had gemaakt, toen zij de arrestatie van Bob Clarke vernam.

Het bloed harer voorouders werkte in haar aderen.

Zij zat nu bedwaard in haar leuningstoel, had de lippen op elkander geperst en dacht er over na, of er misschien ook mogelijkheid bestond om Bob te redden.

Zij begreep, dat de arme jongen alléén met de zaak begonnen was, met het doel om haar eindelijk te kunnen mededeelen, dat hij een vermogend man was geworden.

Zij moest er zelf om lachen, dat het hem gelukt was zooveel onnoozele menschen te vinden.

Zij begreep nu, dat zij zich in hem vergist had; hij scheen toch wel een man van zaken te zijn. Eindelijk kwam zij tot het besluit om eenige leiders der democratische partij er toe over te halen, de beide rechters door middel van groote sommen gelds om te koopen, zoodat hij uit de gevangenis ontslagen werd.

De komst van haar bediende deed haar schrikken. Zij keek hem aan en vroeg:

„Wat is er, Anton?”

„Er is een Chinees aan de deur, die u noodzakelijk moet spreken.”

„Een Chinees?”

„Ja, hij beweert dat hij u persoonlijk iets belangrijks moet zeggen.”

„O zoo, dat zal wel iets over de zending zijn. Laat hem binnenkomen.”

„Goed, ik blijf in de nabijheid, miss Wilston.”

Eenige oogenblikken later kwam Li Hung, de bediende uit de opiumkit van Chung Lu, binnen.

Miss Wilston stond op en keek hem verwonderd aan; hij was een van haar beste leerlingen.

„Wat verlangt ge?”

„Ik heb u belangrijke mededeelingen te doen.”

„Zoo, waarover?”

„Ik weet, dat miss Wilston een goeden vriend heeft, die gevangen genomen is.”

„Bob Clarke?”

„Yes, Bob Clarke.”

„Wat heeft hij dan gedaan?”

„Ik weet, door wien Bob Clarke bedrogen is. Ik heb gehoord en weet wie de mijn gezouten heeft.”

Miss Wilston had moeite om kalm te blijven.

Wat had dit alles te beteekenen?

Li Hung ging voort:

„Maar onderwijzeres moet niet naar de politie gaan.”

„Waarom niet?”

„Omdat de politie hem niet vinden zal. Chung Lu en Jimmy Davies hebben de mijn gezouten.”

„Chung Lu, wie is dat? Dien ken ik niet.”

„Als de politie hem zoekt, dan is hij reeds ver van hier. Hij is zeer sluw. Ik wil u gaarne een plezier doen, onderwijzeres, en wil ook niet valsch zijn tegen een Chineeschen kameraad; alle Chineezen zijn vrienden. Ik geloof, als onderwijzeres naar Chung Lu gaat en hem geld geeft, hij dan wel een schriftelijk bewijs wil geven, dat hij en Jimmy Davies de mijn aan Bob Clarke verkocht hebben, nadat ze hem eerst gezouten hadden; maar dan moet u hem drie dagen tijd geven, opdat hij ontvluchten kan.

U moogt dus niet naar de politie gaan! Als onderwijzeres dat belooft, dan breng ik u dadelijk naar Chung Lu.”

Terwijl het meisje hierover nadacht, sprak Li Hung verder:

„Als onderwijzeres het goedvindt, dan moeten wij dadelijk heengaan, want Chung Lu is misschien bang om in Frisko te blijven; misschien is hij reeds weg.”

Miss Wilston aarzelde nog een oogenblik; daarop vroeg zij: „Waar woont Chung Lu?”

„In Hooperstreet.”

„Wacht een oogenblik, Li Hung.”

Zij ging naar het aangrenzend vertrek, kleepte zich, nam daarop uit haar schrijfbureau een revolver, keek of alle zes loopen geladen waren, en stak die bij zich.

Daarop keerde zij naar Li Hung terug.

Ieder die deze beide menschen op straat zou ontmoet hebben, zou de dame zeker voor een vreemdelinge hebben aangezien, die zich door een inlandschen gids het Chineezenkwartier liet toonen.

Eindelijk kwamen zij bij de tapperij.

Miss Wilston trad binnen. Bij de deur zat een Chinee.

Achter in het vertrek stond een ton en daarnaast was de gang naar het speelvertrek.

Terwijl zij de revolver uit haar zak haalde en die in de hand hield, maar zóó verborgen onder haar mantel, dat niemand die zien kon, zeide zij:

„Ga mij voor, Li Hung. Ik zal je volgen.”

Li Hung ging de trap af, miss Wilston volgde hem. Toen zij op de laatste trede gekomen waren, hoorde zij plotseling een schot boven haar hoofd.

Zij keek verschrikt op, maar men had de kelderdeur dicht gegooit.

Zij wilde terugkeeren; maar in hetzelfde oogenblik werd het duister om haar heen. De gaslichten in den kelder van Chung Lu waren uitgedraaid.

Maar boven stond de Chineesche kellner en verkocht aan een dronken matroos slechten brandewijn.

John C. Raffles had inmiddels verscheidene deskundigen, voor rekening van de kas der club, naar Denver gestuurd. Bob Clarke's clubvrienden waren woedend; zij uitten de vreeselijkste dreigementen; slechts John C. Raffles bleef kalm.

„De zaak komt mij nog niet recht duidelijk voor,” zei hij. „Wanneer het niets dan een verkiezingsmanoeuvre is, dan moesten de beide rechtsgeleerden toch begrijpen, dat de gevolgen voor hen zéér onaangenaam kunnen worden.

Indien Bob Clarke niet in zulk een moeilijke positie geraakt was, dan zou ik denken, dat de geheele zaak niets dan zwendel is.”

De andere heeren knikten toestemmend, want allen wisten zeer goed, dat de zwendelarijen met goudmijnen nog even druk plaats hadden als voor honderd jaren; er vielen iederen dag slachtoffers.

Toen miss Helena Wilston in den donkeren kelder stond, werd zij door iemand aangepakt en vooruitge-

duwd. Dit was zóó vlug gebeurd, dat zij geen gebruik van haar wapen kon maken.

Achter haar werd een deur gesloten, en nu bevond zij zich alleen.

Alléén in een donker vertrek.

Een vreeselijke angst maakte zich van haar meester.

Zij was in een val gelokt, daaraan was niet te twijfelen. Haar Chineesche leerling Li Hung, dien zij voor een eerlijk mensch had aangezien, had deelgenomen aan een misdadig complot.

Zij huiverde bij de gedachte, wat er nu met haar gebeuren zou. Maar weldra kreeg zij haar kalmte terug. Zij hield haar revolver gereed.

Zij begreep, dat het goed was, die bij zich te hebben; zij kon zich nu ten minste verdedigen.

Zij betastte de muren van het vertrek en voelde vier kale wanden; in een der hoeken een bed; een gewoon ijzeren ledikant, waarop een matras en een deken lagen.

Zij bedacht zich een oogenblik, daarna plaatste zij het ledikant in den hoek, zette de matras in de hoogte en ging daarachter staan.

Zij had nu een barricade voor zich. Met de revolver in de hand bleef zij daar wachten; hoe lang, dat wist zij zelf niet.

De minuten schenen haar uren.

Zij begreep nu ook, waarom de Chinees haar eenvoudig in het vertrek gestooten had, zonder haar de boeien aan te leggen.

Hij wilde haar waarschijnlijk tijd laten om te verhongeren, of wachten, totdat zij was ingeslapen om haar dan te overrompelen, zonder dat zij tegenstand kon bieden.

Voorbereid op alle mogelijkheden, bleef zij een afwachtende houding aannemen. Van buiten kon zij geen hulp verwachten.

Bob Clarke, die in de gevangenis zat, was de eenige, die haar misschien ter hulp had kunnen komen en haar afwezigheid kon vóór den volgenden morgen niet ontdekt worden.

Schreeuwen kon haar evenmin baten.

Zij begreep ook zeer goed, dat zij, als haar hier voedsel mocht worden toegediend, er niets van kon gebruiken; het kon vergiftigd zijn.

Zij kreeg haar koelbloedigheid terug, rekende af met het leven en bereidde zich voor te sterven. Maar als het zijn moest, dan zou zij haar leven duur verkoopen.

Zoo waren er misschien eenige uren verloopen, toen het vertrek plotseling helder verlicht werd.

Chung Lu was door een geheime deur in het vertrek gekomen.

Thans was het oogenblik daar, waarop hij de schande bedrijven wilde, die Jimmy Davies niet begrepen had en die eigenlijk het doel van zijn plannen was.

Het was niet zijn hoofddoel geweest, Bob Clarke en zijn vrienden geld af te persen voor de gezouten mijn. Neen, dat was slechts een middel geweest om zijn schandelijk doel te bereiken.

Bob Clarke zou als bedrieger onschadelijk gemaakt worden, opdat voor hem de weg tot miss Helena Wilston effen zou zijn.

Twée jaren geleden was Chung Lu haar leerling geweest met het doel om gewaar te worden, wie van zijn landslieden de zendingsschool bezochten.

Hij had miss Helena Wilston toen leeren kennen en was op haar verliefd geworden.

Hij had er juist een karakter voor om dat nimmer aan iemand mede te deelen. Hij begreep ook wel dat het hem nooit gelukken zou, de voorname rijke Amerikaansche tot vrouw te krijgen. Daarom kon hij slechts door geweld zijn doel bereiken.

Zoodoende had hij er verscheiden jaren aan besteed om groote kapitalen bijeen te zamelen om haar dan door middel van geweld naar China te laten transporteren.

Dat was de reden, waarom Bob Clarke uit den weg geruimd moest worden.

Nu was dat gebeurd en miss Helena in zijn macht. Krampachtig hield miss Helena Wilston de revolver in haar hand.

Chung Lu streek een lucifer aan.

Miss Helena sprong op; zij stond thans in haar volle lengte achter de matras, met de revolver in de hand.

Zij keek den Chinees een oogenblik aan. Zij herkende hem en riep verbaasd uit:

„Fu Wang!

De Chineesche bankier schudde het hoofd en zei:

„Ik heet niet Fu Wang. Dien naam had ik aangenomen toen ik leerling bij u was; Miss Helena schijnt een goed geheugen te hebben.”

Zij kreeg een rilling van afschuw, toen zij haar voorname door den Chinees hoorde uitspreken.

„En wie zijt gij?”

De Chinees trad nader en zei met een lachje:

„Ik heet Chung Lu.”

Miss Helena kende door hare leerlingen den naam van dezen gevreesden Chinees.

„Chung Lu? De beruchte bankier? — De eigenaar

van de speelholen? — De eigenaar van het opiumhof in Hooperstreet? —”

„Precies, miss Helena, dat ben ik!”

„En wat wilt gij van mij?”

De Chinees kwam weer eenige stappen nader.

„Vraagt u dat aan mij, miss Helena? Wat zou een man wel van u willen? Ik bemin u, u moet mijn vrouw worden.”

Uit deze woorden hoorde miss Helena wat haar boven het hoofd hing.

Het stond nu bij haar vast, hoe zij handelen moest en zij nam zich voor om niets meer te vragen of te zeggen.

Het was duidelijk dat de Chinees op antwoord wachtte, maar toen zij bleef zwijgen, zeide hij:

„U bent in mijn macht, miss Helena, en zoo min de politie, als het geheele leger der Vereenigde Staten, kan u aan mij ontrukken.

Maar als u er in toestemt, mijn vrouw te worden, dan zal ik u als een vorstin behandelen; zoo niet, dan zal ik geweld gebruiken.”

Hij kreeg geen antwoord.

„Wilt u mij niet antwoorden?”

Zij bleef zwijgen. Nu zij wist, wat zijn doel was, koesterde zij geen angst meer.

Hij kwam nog een schrede nader en sprak:

„Ik wil niet gaarne geweld gebruiken, luister dus: toen ik voor het eerst in uw zendelingenhuis kwam onder een valschen naam, toen deed ik dat om de gemeene honden te leeren kennen, die gehoor gaven aan uwe verleidelijke woorden. Maar toen ik u zag, vergat ik dat doel, want sedert dien tijd heb ik u lief gekregen en daarom heb ik de mijn gezouten, en liet die door een Amerikaan aan Bob Clarke verkoopen, want dit was de eenige persoon, die mij in den weg stond.

Thans zit hij als een schurk achter slot en grendel.

Men zal u niet zoo spoedig missen, en als een der Chineezen er van verdacht wordt u opgesloten te hebben, dan valt het vermoeden op Li Hung en niet op mij.

Wie zal het kunnen bewijzen dat u hier bent? U bent geheel in mijn macht.”

Na een kort stilzwijgen ging hij voort:

„Als ik u niet liefhad, dan zou ik u nu eenvoudig worgen; maar dat wil ik niet. Ik zal geduld hebben en hoop, dat gij uit eigen beweging in ons huwelijk zult toestemmen. Wat zegt gij hierop?”

Geen antwoord — —.

„Maar antwoord dan toch!”

Miss Helena liet geen geluid hooren.

„Ik ben rijker dan uwe Amerikaansche geldkoningen.”

Miss Helena verroerde zich niet.

„Goddam! Als u mij geen bescheid geven wilt, dan maak ik u tot mijn slavin!”

Zijn stem klonk dreigend van woede.

Miss Wilston had hem door haar houding tot het uiterste gebracht.

Hij wilde tandenknarsend op haar aanvliegen.

Maar eensklaps hield zij hem haar revolver voor.

„Nog een schrede en....”

Zij sprak deze woorden met de meest mogelijke kalmte uit.

Chung Lu sprong verschrikt achteruit.

Hij liep naar de gaslamp en op hetzelfde oogenblik, waarin zij een schot uit de revolver op hem richtte, had hij de gaskraan dichtgedraaid, liep naar de geheime deur en.... zij was weer alleen.

Zij ging op den rand van het ledikant zitten en hield haar oogen gevestigd op de geheime deur, waardoor de Chinees gekomen en weer verdwenen was.

In haar zak vond zij toevallig een lucifersdoosje.

Zij opende dit en vond daarin één enkelen lucifer.

Maar toch was zij daar blij mee.

Langs den wand tastend, bereikte zij het gaslicht en draaide de kraan open.

Zij streek den lucifer aan, stak het gas aan en nam haar plaats weer in, met de revolver in de hand.

Zij nam zich bepaald voor om niet in te slapen!

Terwijl Miss Helena Wilston het uur van haar dood afwachtte, was Chung Lu in het Fau-tau-vertrek bezig om te beraadslagen met Li Hung.

„Zij heeft een revolver bij zich en ik durf haar niet naderen, Li Hung.

Daarop hadden wij niet gerekend; maar ik ben niet van plan om mij door een vrouw om den tuin te laten leiden.”

„Maar wat bent u dan van plan te doen, Chung Lu?”

Op deze vraag boog de bankier zich naar zijn landgenoot over, alsof hij het niet wagen durfde om onder vier oogen luid te spreken.

„Ik wacht nog eenige uren en dan — — —”

„En dan?” vroeg Li Hung met belangstelling.

„De blaaspijp”, fluisterde Chung Lu.

Hij haalde diep adem, toen hij dit geheim aan zijn vriend had medegedeeld.

„Goed”, antwoordde deze. „U hebt gelijk; daaraan heb ik nog niet gedacht.”

„Maar ik wel; ik zal er echter mee wachten tot tegen den morgen.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De brief van Bob Clarke.

Het was tegen zes uur des avonds, toen John C. Raffles in de club een brief kreeg, dien Bob hem van uit de gevangenis gezonden had.

Met een ernstig gezicht las Raffles de weinige regelen, die van den volgenden inhoud waren:

„Mijn beste Lord!

Ik verzoek u dringend, om onmiddellijk na ontvangst van deze letteren, die ik door een omgekochten gevangenisbewaarder aan u zendt, Miss Helena Wilston op te zoeken en haar te verzekeren, dat ik op mijn eerewoord een eerlijk man ben. Tracht haar te troosten en vertel haar, dat ik door Jimmy Davies, indien de mijn werkelijk gezouten is, ben bedrogen.

Ik groet u en alle vrienden van de club.

BOB CLARKE.”

Zoodra Raffles den brief had gelezen, stond hij op en wenschte al zijn vrienden van de club goeden nacht.

Beneden gekomen, nam hij een auto, en reed naar het paleis van miss Helena Wilston.

Dit gebeurde twee uur, nadat zij haar huis verlaten had.

De bediende ontving hem met verwondering en hoorde tot zijn verbazing, dat Raffles zijn meesteres onmiddellijk wenschte te spreken.

„Het is mij helaas onmogelijk om aan uw wensch gevolg te geven. Miss Helena Wilston is met een Chinees naar Hooperstreet gegaan.”

Dat had de getrouwe bediende, toen de Chinees bij zijn meesteres was, in de zijkamer gehoord.

Reeds gedurende een uur had de oude bediende zich de bitterste verwijten er van gemaakt, dat hij miss Helena Wilston in gezelschap van den Chinees had laten vertrekken.

Raffles dacht een oogenblik na. Al zijn gedachten waren plotseling op één punt gericht.

Zoo geregeld als een machine werkten zijn hersens, en hij sprak tot zich zelf:

„Jimmy Davies — opiumrooker — Hooperstreet — Jimmy Davies — goudmijn — Bob Clarke. —

Jimmy Davies op reis — Bob Clarke gevangen.

Bob Clarke — miss Helena Wilston — Chineesche zending.”

Nu wist hij bescheid.

Daar stak beslist veel meer achter, dan alléén de misdaad met de goudmijn tegen Bob Clarke.

Waarschijnlijk was alles slechts een bedrog van de gele schurken te San Francisco.

Hij greep plotseling den arm van den bediende en vroeg hem:

„Met — een Chinees?”

„Jawel, uw lordschap. De zaak beviel mij niet. Ik weet wel, dat ik zoo niet spreken moest, want het past niet voor een bediende om kritiek uit te oefenen over hetgeen zijn heer en meester doet, maar ik zeg nog eens, dat de zaak mij niet beviel.

Ik vertrouw die schurken niet!”

Raffles viel hem ongeduldig in de rede en vroeg:

„Hoe zag de man er uit? Waardoor kondt ge hem van anderen onderscheiden?”

„Vergeef mij, uwe lordschap; maar u weet ook wel, dat de een van hen er juist zoo uitziet als de ander.”

Raffles knikte toestemmend. Plotseling kwam er een gedachte bij hem op:

„Hebt gij den naam van den kerel onthouden?”

„Yes, uwe lordschap.”

„Hoe heet hij dan?” vroeg Raffles.

„Hij noemde zich Li Hung en beweerde een leerling van miss Wilston te zijn.”

In hetzelfde oogenblik keerde Raffles zich om en verdween, zoodat de oude hem met wijdopen gesperden mond nakeek, omdat hij dacht, dat het een spookverschijning was, die hij nu voor zich zag.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

John Raffles als detective.

De inspecteur Charlestown, chef der politie te San Francisco, was bezig de processenverbaal na te zien, toen er een agent bij hem binnen kwam.

„Ik wensch niet gestoord te worden; ga naar inspecteur Goodman.”

Maar de agent bleef staan.

„Wat verlangt ge nog?” vroeg inspecteur Charlestown.

„Neem het mij niet kwalijk, mijnheer de inspecteur, Lord Edward Lister wensch u dringend te spreken.”

De heer Charlestown stond op.

„Raffles — Lord Lister — op dit uur?”

„Ja, mijnheer de inspecteur.”

„Laat hem dan maar dadelijk binnenkomen.”

Raffles kwam binnen.

„Goedenavond, inspecteur; ik heb uwe diensten noodig.”

„Waarvoor?”

„Voor Miss Helena Wilston, voor Bob Clarke — voor een gemeenen streek van de Chineezen.”

Door dit laatste woord werd inspecteur Charlestown als geëlectriseerd.

De geelhuiden waren bang voor hem, want hij had hoofdzakelijk het toezicht op het Chineezenkwartier.

Hij was niet bevreesd voor hunne laagheden en kende al hunne onderaardsche schuilhoeken.

Het was wel eens voorgekomen, dat hij dagen lang

in hunne rattenholen rondzwierf, om te ontdekken, waar opium- en speelholen waren.

„Kent u,” vroeg Raffles, „een zekeren Li Hung uit Hooperstreet?”

„Heb een oogenblik geduld,” antwoordde de inspecteur en ging naar een kast, waarin Raffles naar alphabetische orde gerangschikte documenten liggen zag.

Dat waren de signalementen, passen en photographieën van de meeste te San Francisco wonende Chineezen.

Binnen eenige oogenblikken had de inspecteur de stukken gevonden, waarin Li Hung beschreven werd; hij legde ze voor Raffles neer, toonde hem de photographie, en zei:

„Hier hebt u het portret van den schurk. Hij is zeer gevaarlijk en een getrouwe dienaar van den gevaarlijksten woekeraar van San Francisco, genaamd Chung Lu, van beroep bankier en eigenaar van opium- en speelholen.

Door de sluwheid van dezen schelm, kon ik tot dusverre geen vat op hem krijgen.”

„Kent u Miss Helena Wilston, inspecteur?”

„Zeker, uwe Lordschap. Waarom vraagt u mij dat?”

Daarop verhaalde Raffles, dat Miss Wilston, onder begeleiding van Li Hung, haar huis had verlaten en naar Hooperstreet gegaan was.

„Hooperstreet? Daar bevindt zich het speelhol van den bankier.”

Hij drukte op een electrischen knop en binnen eenige oogenblikken stonden drie agenten in burgerkleeding in het vertrek van den inspecteur.

Raffles keek de agenten aan, en was zeer tevreden over hun uiterlijk.

Het waren geheime agenten, mannen van staal en ijzer, waarmede men iets uitrichten kon.

„Deze agenten kennen ieder hoekje in Hooperstreet, uwe Lordschap.”

Daarop wendde hij zich tot de agenten en vroeg:

„Kent ge Li Hung.”

„Alle drie gaven een toestemmend antwoord.

„Wij verdenken hem er van, dat hij Miss Helena verborgen houdt. Maakt u onmiddellijk gereed om dat uit te vorschen, vóór het te laat is.

Wat ik u verder te zeggen heb, zal ik u onderweg mededeelen, want ik ga mee.”

De inspecteur had spoedig zijn uniform tegen burgerkleeding verwisseld.

Toen hij met Raffles en de agenten op weg naar Hooperstreet was, deelde hij zijn bevelen uit.

„Gij, John, moet naar de whisky-tapperij gaan en daar melden dat een klacht wegens het schuiven van opium ingediend is; ge moet daar nauwkeurig onderzoeken, hoe de kelder gebouwd en ingericht is.

In geval van nood moet ge fluiten en als ge binnen tien minuten niet terug zijt, dan komen wij binnenstormen.”

In Centerstreet scheidden zij.

„Houdt uwe revolvers gereed”, was het laatste bevel aan de agenten en, zich tot Raffles wendend, vroeg hij:

„Is uwe Lordschap gewapend?”

„Tot mijn spijt niet, inspecteur.”

„Neem dit wapen dan; ik heb altijd twee brownings bij mij.”

John ging de tapperij binnen, terwijl de anderen heen en weer wandelden.

Toen de geheime agent in de tapperij kwam, keek de barkeeper hem onverschillig aan en vroeg:

„Verkiest u whisky?”

„Gij kunt dien drank voor u behouden; ik wensch Li Hung te spreken.”

De Chinees keek hem aan en antwoordde:

„Li Hung is op reis.”

„Zoo, gele schoft. Als je mij niet binnen eenige seconden zegt, waar Li Hung is, dan geef ik je een klap

in je gezicht, dat je in drie dagen niet in je tapperij kunt verschijnen. Ik heb Li Hung heden nog gesproken.”

Deze woorden maakten den Chinees voor een oogenblik geheel onthutst; maar ook slechts voor een oogenblik, want, spoedig zeide hij:

„U vergist u, sir. Li Hung is drie dagen geleden op reis gegaan.”

Vóór dat de Chinees nog een verdedigende houding kon aannemen, kreeg hij een vuistslag in zijn gezicht, die hem deed duizelen.

Als door een hamerslag getroffen viel hij bewusteloos op den grond.

Nu begon John alles te doorzoeken, maar vond niets. Ofschoon hij zich de grootste moeite getroostte, om de muren en den vloer te onderzoeken, vond hij toch nergens een geheime deur.

Dat de groote ton den toegang tot de onderaardsche vertrekken bedekte, daaraan dacht hij niet.

Geheel ontmoedigd stond hij een kwartier later weer op straat en ging kalm, zonder opzien te verwekken, den inspecteur tegemoet, die met Raffles aan de overzijde der straat liep en deelde hem alles mede.

„Uwe lordschap is inderdaad eenige minuten te laat gekomen,” zei inspecteur Charlestown. „Doordat men beweert dat Li Hung plotseling op reis gegaan is, terwijl het vaststaat dat hij pas voor twee uren miss Helena Wilston uit haar huis gelokt heeft, hebben wij het stelligste bewijs dat hier een schurkenstreek uitgehaald wordt.

Wij kunnen nu twee middelen kiezen.

Het eerste is om door eenige honderden manschappen het geheele Chineezenkwartier te laten doorzoeken, waarbij echter het gevaar dreigt, dat wij miss Helena Wilston slechts als een lijk terug vinden.

Het andere middel is dat wij een onderzoek laten doen door slechts één geheimen agent. Maar daarover moet ik nog nadenken... het is echter vóór alles noodig, zeer snel te handelen.”

„Dat is ook mijn meening, inspecteur,” zei Raffles; „ik ben bereid, u met raad en daad bij te staan.”

Zij zwegen een oogenblik en bekeken het huis, waarin miss Helena Wilston waarschijnlijk in den kelder opgesloten zat. — —

In het Fau-Tau-vertrek zaten nog steeds Chung Lu en Li Hung te fluisteren.

Zij wisten nog niet, dat de politie de tapperij was binnengedrongen.

„Ik geloof dat het beste maar is om kort proces te

maken," zei Li Hung; „zij kon anders nog alarm maken en schieten."

Chung Lu stond op en ging naar den muur, waar de brandkast was ingemetseld.

Uit die kast haalde hij een zeer lange, dunne buis te voorschijn, voorts een leeren zakje, waaruit hij een bruin poeder nam.

Op het met zijde gestikte Chineesche gordijn, dat over de geheime deur hing, was een vliegende draak aangebracht.

Uit het oog van dezen draak haalde Chung Lu een kleine prop te voorschijn en stak het eene eind der buis in de daardoor ontstane opening.

Daarop bracht hij het andere eind der buis aan den mond en blies daarin met alle kracht.

Dadelijk daarna was de prop in het oog van den draak weer op haar plaats en toen legde Chung Lu, met een tevreden lachje, de buis en het leeren zakje weer weg.

„Zoo, dat is gebeurd", zeide hij tot Li Hung.

Hij had een middel gebruikt, dat dikwijls in Indië en China aangewend wordt.

Hij had namelijk een zeer sterk verdoovingsmiddel in het kleine vertrek geblazen, een verdoovingsmiddel, dat de Chineezen bereiden uit het sap en de bladeren van die bloemen, wier geur iedereen doodt, die ook slechts een nacht daarmede in een gesloten vertrek doorbrengt.

Zwijgend zaten beiden thans naast elkaar en wachtten.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Onder den grond.

Inspecteur Charlestown kon nog steeds geen goed plan bedenken.

Eindelijk wist Raffles hem te bewegen om met hem naar den kelder te gaan, om daar nog eens alles te doorzoeken, want slechts in den kelder kon Li Hung te vinden zijn.

De inspecteur wist ook, dat de toegang tot het geheime opium-hol door de tapperij ging.

Maar tot nu toe had noch hij, noch een zijner detectives dien toegang weten te vinden.

Thans konden zowel de inspecteur als de hem begeleidende detectives den Grooten Onbekende eens aan het werk zien.

Met half geopende scherp ziende oogen bekeek Raffles den vloer.

Deze was van roode tichelsteen gemaakt.

De inspecteur zag, dat zich een spottend lachje op het gelaat van Raffles vertoonde, toen hij zich tot John wendde en tot hem zei:

„Men kan de sporen van een enkel mensch wel vervolgen; maar ik vind hier sporen van honderden, die geregeld langs denzelfden weg gekomen zijn. Kijkt maar eens hier, mijne heeren.”

Hij wees met zijn hand naar den vloer en toen zagen allen, dat van de keldertrap af, dwars door het vertrek tot aan de bierton, de steenen uitgesleten waren.

Inspecteur Charlestown bekeek den vloer en zei:

„Ik dank u, Lord Lister, voor deze aanwijzing.”

Oogenblikkelijk gaf hij een zijner agenten het bevel om met zijn fluit een signaal te geven, opdat zijn collega's nader zouden komen.

Dadelijk hoorde men een schel gefluit in de donkere Hooperstreet en uit alle verborgen hoeken sprongen plotseling de manschappen te voorschijn.

Dat was de reserve, die inspecteur Charlestown, toen hij naar het Chineezenkwartier ging, verborgen had opgesteld.

Niemand van hen sprak een woord, ieder had zijn instructies ontvangen.

Zoodra zij beneden in den kelder waren, paktten zij op een wenk van den inspecteur de gewaande volle ton aan en moesten lachen, toen zij ontdekten, dat zij leeg was.

Nu was de donkere keldergang open. Raffles stapte het eerste er in.

„Voorwaarts!” riep inspecteur Charlestown en volgde de Raffles naar het opiumhol.

Daar werden de bedienden dadelijk geboeid, de gasten op den grond gelegd, waar zij bleven doorslapen, waarna iedere hoek doorzocht, doch niets gevonden werd.

Op iedere vraag, die zij hun deden, werden door den geboeiden Chinees slechts de schouders opgehaald.

Daar er geen tijd te verliezen was, liepen zij verder en kwamen in het Fau-Tau-vertrek.

Dat was ledig.

Uitgeput zonk inspecteur Charlestown op den stoel neer, waarop nog voor eenige oogenblikken Chung Lu gezeten had.

„Verduiveld!” riep hij zijne manschappen, die met bleeke gezichten om hem heen stonden toe, „dat zal wel te vergeefs geweest zijn. De vervloekte bende is verdwenen.”

Alleen Raffles verloor den moed niet. Nogmaals toonde de Grooten Onbekende zijn bekwaamheden; want het duurde slechts eenige minuten voordat hij de geheime deur ontdekt had.

TIENDE HOOFDSTUK.

Gered!

Miss Helena Wilston had haar oogen geen oogenblik van de deur van hare kerker afgewend.

Zij stond, steeds op haar verdediging bedacht, achter hare barricade.

Plotseling werd de deur geopend en even spoedig weer gesloten.

Chung Lu en Li Hung waren binnen gekomen.

Miss Helena Wilston was op hetzelfde oogenblik te voorschijn gekomen en richtte haar revolver op de beide Chineezzen.

„Terug!” riep zij.

De Chineezzen weken naar den muur.

Maar spoedig deed Li Hung een stap voorwaarts en zei:

„Wij komen als vrienden, miss Wilston.”

Men hoorde een ironisch gelach.

„Een! Twee! Drie!”

In hun angst hieven de beide Chineezzen hun armen in de hoogte.

„Wij zijn hier gekomen om u vrij te laten, onderwijzeres,” zei Li Hung met een weemoedige stem.

„Verwijder u dan van de deur en laat mij er uit.”

„Onderwijzeres! Onderwijzeres!” riep Li Hung.

„Wat ik gedaan heb, doet mij leed.”

„Ik wil niets hooren. Ik ben niet meer uwe onderwijzeres. Jij bent een gemeene misdadiger. Verroer je niet als ik naar de deur ga, — ander schiet ik je neer.”

Miss Helena Wilston wilde heengaan, toen zij fluizeelig in haar hoofd werd. Zij wankelde en moest zich vasthouden.

Het poeder begon thans te werken.

Chung Lu vermoedde dat en keek miss Helena strak aan.

„Het begint te werken,” fluisterde hij Li Hung in het Chineesch toe.

Hij zag, dat Miss Helena haar hand naar het hoofd bracht en begon te beven.

En toen — gleeed de revolver uit haar handen; haar oogen sloten zich — zij trachtte een steunpunt te vinden — maar viel neer.

Met een sprong was Chung Lu met zijn helper bij haar en greep naar de revolver.

— — — — —

Raffles zocht nog steeds naar de geheime deur.

Hij werkte zeker reeds een half uur met behulp der agenten aan de brandkast, zonder dat het hem gelukte, haar van zijn plaats te verzetten.

Daarna begon hij den vloer te onderzoeken.

Maar tevergeefs — er vertoonde zich niets.

Eindelijk trok hij het beeld van den muur en nu ontdekte hij de kleine prop in het oog van den draak en het daardoor zichtbaar geworden gat in den muur.

Met zijn scherpen blik bekeek hij dit alles nauwkeurig, legde zijn oor voor de opening en — hij haalde diep adem — want hij had het gevonden — hij hoorde stemmen.

Hij begon den muur nogmaals te onderzoeken. Hij drukte en klopte en — plotseling had hij de geheime deur gevonden.

Deze deur was een meesterstuk van Chineesch vernuft. Door het drukken op een veer werd zij geopend.

— — — — —

Met wellustige oogen keek Chung Lu naar de bewustelooze Miss Helena Wilston.

Hij wilde haar in zijn armen drukken.

Maar plotseling stond hij verschrikt op en ook Li Hung spalkte zijn oogen wijd open. —

Chung Lu wilde iets zeggen, maar eensklaps gevoelde hij zich doodelijk vermoeid.

Noch hij, noch Li Hung hadden er aan gedacht, dat het verdoovingsmiddel ook op hen niet zonder uitwerking bleef.

Maar met den angst van waanzinnigen snelden zij naar de deur om die te openen.

Maar daarbuiten stond Raffles en de beide schurken waren tegen de krachten van den Grooten Onbekende niet opgewassen.

Daar vloog de deur open en Raffles zag voor zich de woedende gezichten der beide Chineezen. —

Chung Lu schoot op Raffles, doch het schot miste. Onmiddellijk daarop volgden er twee schoten uit den browning van Raffles! — een wild geschreeuw — de stemmen der agenten werden gehoord. —

Inspecteur Charlestown was met zijn detectives toegesnel en vond Raffles, met de revolver in de hand en de beide Chineezen neergeschoten aan zijn voeten.

Maar ook Miss Helena Wilston lag bewusteloos op den grond.

De agenten namen haar op en droegen haar naar boven.

Daarop volgden Raffles, de inspecteur en de overige agenten.

De dag begon reeds aan te breken, toen Raffles met inspecteur Charlestown naar het hoofdbureau van politie terugkeerde.

„Wel, inspecteur”, zei Raffles, toen zij afscheid van elkaar namen:

„Ik moet nu eenige uren rust gaan nemen en daarna zullen wij onmiddellijk overgaan tot het vervolgen van Jimmy Davies.”

Maar Raffles kreeg geen rust.

Toen hij thuis kwam, vond hij daar verscheiden telegrammen, die hem gezonden waren door de deskundigen, die hij naar de goudmijn gestuurd had.

Al deze telegrammen waren van denzelfden inhoud en luiden als volgt:

„Na hernieuwd onderzoek der mijn hebben wij bevonden, dat zij veel gouddeelen bevat. Eerst scheen het, alsof zij inderdaad gezouten was. Door

ons langdurig onderzoek is het ons gebleken, dat de goudmijn van onnoembare waarde is.”

John C. Raffles kon zijn lachen niet meer bedwingen, toen hij bedacht, dat Bob Clarke, die in de gevangenis zat, meende, dat hij schuldig was. Door het toeval was hij nu een schatrijk man geworden.

Om zich op te frisschen, nam Raffles een douche. — Binnen een uur was hij bij den officier van justitie en tien minuten later stond Bob Clarke op vrije voeten.

Een paar uren later verkondigden extra-bladen aan de burgers van San Francisco, dat Bob Clarke een eerlijk en respectabel man was en tegelijkertijd deelden zij het gevaarlijke avontuur mede, dat miss Helena Wilston in de Chineezen-stad had beleefd.

Ook Jimmy Davies kreeg deze extra-bladen in handen en riep, zoo luid dat eenige detectives het hoorde: „Goddam! ik heb Bob Clarke een gezouten mijn willen verkoopen en ben nu zelf ten hoogste teleurgesteld!”

Weldra stonden twee detectives voor hem, die hem vroegen of hij Jimmy Davies was.

„Ja”, antwoordde hij, „die ben ik; maar wat gaat u dat aan?”

Daarop toonden de detectives hem hun ambtspenningen en, nog voor hij zich verdedigen kon, werd hij geboeid en naar de gevangenis gebracht. —

Maar Raffles vierde dienzelfden avond de verloving mede van Bob Clarke met Miss Helena Wilston.

Tot dit feest drongen zelfs de jubeltonen door van het volk, dat zich verheugde over de nieuwe burgemeesterskeuze en de overwinning der republikeinsche partij.

Tot die overwinning hadden vooral Bob Clarke en Jimmy Davies, door middel van de gezouten goudmijn, ruimschoots hun aandeel bijgedragen.

Miss Helena Wilston echter hief haar glas op en zei tot Raffles:

„Zonder u, Mister Raffles, zou alles niet zoo goed zijn afgelopen.”

Elk z'n smaak.

De stamgasten in de „Zwarte Adelaar” waren voltallig. Professor Warden, de oudste van hen, en de landbezitter von Selden waren van hunne reis teruggekomen en werden door de aanwezigen verwacht.

Terwijl zij bij hun komst hartelijk werden begroet, drong men er dadelijk op aan, dat zij van hunne reizen zouden vertellen. Vooral Bohlmann, directeur der waterleiding, scheen geen oogenblik langer te kunnen wachten. Hij wenschte de ondervindingen der beide heeren te weten om zijn eigen reis daarnaar in te richten.

Voordat de professor zich nog bezonnen had, begon von Selden reeds te vertellen:

„Zooals u weet, mijne heeren, was ik van plan een rondreisje te maken. Ik wilde in andere streken het landbouwbedrijf eens zien, om vergelijkingen te kunnen maken, voordeelen te zoeken en ook om de schaduwsijden te leeren kennen.

Maar ik ben niet heel ver gekomen. Ik ben namelijk zoo onbezonnen geweest om over Monaco te reizen.” —

„Dat is maar een kleine omweg,” bromde de directeur.

„— En toen bleef ik weer in Monte-Carlo hangen.”

„Die geschiedenis kennen wij reeds,” beweerde Bohlmann en de anderen waren dat met hem eens. „Daar hebt gij gespeeld, gewonnen of verloren; naar ik hoop veel verloren. —”

„Dat is een christelijke wensch,” zeide de aangesprokene spottend.

„Maar een welgemeende, want anders wordt ge toch niet genezen.”

„Wat bedoelt ge met genezen? Daaraan heb ik geen behoefte. Bent u ooit in Monte-Carlo geweest?”

„De hemel beware mij,” antwoordde de directeur.

„Welnu ik zeg maar: ik wilde er wel altijd zijn, want het is een klein paradijs.”

„Dat zal wel uitkomen, want de slangen ontbreken er ook niet.”

„Neen. Maar juist die slangen met haar prachtige costuums, lange sleepen en heerlijke odeurs. —”

„Ik houd meer van de eenvoudigen.”

„Dat ligt aan den smaak. Ik vind dat juist deze slangen het paradijs volmaakt maken. Voegt daarbij de pracht van de speelzalen, waarvan men zich geen voorstelling kan maken. Dat trekt aan. —”

„Ja, het mag gezien worden,” beweerde dokter Benth, die een nieuwe sigaar opstak.

„Ieder die er ooit geweest is, vond het voor een poosje zeer aantrekkelijk.”

„Voor een poosje jawel, maar bij u, mijnheer Selden, schijnt dat niet alleen voor een poosje te zijn.”

„Neen. Maar u als dokter zult dat wel begrijpen.”

„Juist en daarom waarschuw ik u, en bovendien uw leeftijd is een punt van tegenstand.”

„Dat is ook zoo,” zuchtte Selden. „Het is jammer, dat uw waarschuwing te laat komt.”

„Waarom te laat?”

„Omdat ze mij vroeger misschien van dergelijke uitstapjes teruggehouden had.”

„Maar vertel nu toch verder.”

Selden keek lachend om zich heen.

„Het is toch wel vreemd, dat de algemeene belangstelling dadelijk ontwaakt, wanneer men zich maar een enkel woord ontvallen laat”.

„Ge zijt en blijft toch altijd een crverbeterlijke spotter”.

„Dat komt omdat men iedere zaak van twee kanten bekijken kan”.

„Men doet het beste wanneer men alles van de goede zijde bekijkt.”

„Wanneer de heeren hier willen debatteeren”, zei dokter Benth thans tot den directeur, „dan kan de professor ons gedurende dien tijd iets van z'n reis vertellen”.

„Neen, neen,” riepen allen en nu begon Von Selden het volgende mede te deelen:

„U weet, mijne heeren, dat het geluk in het spel zeer afwisselend is. Nadat ik vroeger veel verloren had, scheen het geluk mij thans gunstig te zijn. Ik won meer dan ooit en terwijl ik mij daarover verheugde, be-

stelde ik een bijzonder kostbaar diner, dat ik in gezelschap" —

„Zeker van een der slangen?"

„Natuurlijk, het was dit keer zelfs een uitheemsche slang. Het eten smaakte heerlijk en ik had meer gebruikt dan ik verdragen kon.

Om mijn maag weer op streek te brengen deed ik wat dubbel koolzure soda in een glas water en dronk dit leeg.

De kellner keek mij verbaasd aan en hij verdween haastig, nadat ik mijn schoone vriendin iets in haar oor had gefluisterd.

Spoedig daarna, toen ik mijn laatste glas champagne op onze nieuwe vriendschap wilde ledigen, werd de deur opengerukt, greep men mij aan, sleepte mij in een klein vertrek, waarin zich een heer bevond, die allerlei instrumenten bij zich had.

Het was een dokter, die mij de maag wilde leegpompen. Dat bleek mij, toen men met geweld mijn mond opende. Met groote moeite gelukte het mij, om mij te bevrijden. Toen ik na eenigen tijd de zaak opgehelderd had, verontschuldigde men zich omdat men mij voor een zelfmoordenaar had aangezien, en het zuiveringszout voor arsenicum had gehouden.

Ik keerde naar de eetzaal terug.

Mijn vriendin was verdwenen en met haar mijne portefeuille. Het was niet meer te constateeren, of ik de portefeuille om te betalen op de tafel had neergelegd, of dat mijn vriendin haar mij uit den zak getooverd had.

In allen geval was mijn geld weg en het diner nog niet betaald.

Daar den inhoud van mijn portemonnaie niet voldoende was om zulk een duur diner te Monte Carlo te kunnen betalen, moest ik zelf als borgtocht blijven, tot dat het geld dat ik telegraphisch bestelde, uit mijn woonplaats aankwam."

Allen begonnen te lachen, vooral directeur Bohlmann.

Toen hij uitgelachen had, trommelde hij met de vingers op tafel en zeide:

„Dan hoop ik, mijn waarde heer von Selden, dat u nu voor goed genezen zijt van de slangen te Monte Carlo."

„Ik vrees van niet. Deze slangen met haar zwarte

oogen, prachtige kleeren en lange sleepen, zullen altijd gevaarlijk voor mij blijven. Zij zijn de champagne, zij zijn —"

„Dat is vreemd," riep professor Warden, die overigens geen deel genomen had aan het gesprek. „Ook ik ben in Monte-Carlo geweest."

Er ontstond een algemeene verwondering.

„Ik was er niet om te spelen," ging professor Warden voort. „Ik wilde het Museum bezoeken. Maar wanneer men er eenmaal is, dan wil men ook alles zien.

Zoo kwam ik ook in de speelzalen, eigenlijk speelholen. Ook ik zag de gevaarlijke dames, maar op mij maakten zij een geheel anderen indruk. Dat komt misschien, omdat ik een bejaard man ben.

Om kort te gaan, al deze koortsachtige menschen, met oogen zonder glans, waarin hebzucht en nijd te lezen waren, kwamen mij terugstootend voor. Ja zelfs hunne vroolijkheid scheen mij onder het gaslicht hatelijk toe.

Deze elegante dames met haar weelderige toiletten, zijn niet te onderscheiden van demi-mondaines. Zij zijn geschminkt en door speelzucht aangetast. Voeg daarbij de vreeselijke stilte, die slechts afgebroken wordt door den eentonigen stem van den croupier. Alles scheen mij spookachtig toe en het kwam mij voor, dat de roode kleur der portières bloed was — het bloed der vele slachtoffers, die hier sprakeloos om hun bestaan dobbelden. Ik sloop naar buiten. Toen ik weer in het licht der stralende zon, bij bloemengeur en het gezang der vogels was, begon ik weer ruimer te ademen.

Ik ontmoette een eenvoudig burgergezin; de menschen waren niet naar den laatsten smaak gekleed, de kinderen droegen verschoten zomerjurkjes, maar hadden roode wangen en hunne oogen straalden van gezondheid.

Op aller gezicht lag levensvreugde. Mij was het te moede alsof ik hen aan mijn hart moest drukken; vooral de vrouw, — want zoo goed deed mij de aanblik van deze eenvoudige burgervrouw, nadat ik de overdrevene weelde gezien had van de geparfumeerde mondaine dames."

Von Selden haalde de schouders op en lachte.

„Ja," lachte de professor; „ieder heeft z'n eigen smaak, beste kerel!"

Toen lachten ook de anderen.

Mallesons dubbele schaduw.

I.

Een jonge man en een meisje stonden naast elkander tusschen de coulissen van een provincie-schouwburg, wachtende tot de beurt aan hen was, om op te komen.

Op het oogenblik was er slechts één persoon op het toneel, een rijzige man met een diepe, welluidende stem. Het geheele publiek was onder den indruk van zijn boeiend spel.

„Ik geloof niet, dat ik hem ooit beter heb zien spelen,” fluisterde het jonge mensch zijn gezellin toe.

„Hij speelt altijd goed,” antwoordde zij; „maar dat neemt niet weg, dat ik een afschuw voor hem heb.”

„Hij is zeker een zonderling heerschap, maar ik begrijp niet, waarom je hem zoudt verafschuwen.” Daarop voegde hij er haastig aan toe: „Hij heeft je toch niet onbehoorlijk bejegend?”

„O, neen, neen. Hij spreekt bijna nooit met mij; ik denk niet, dat we honderd woorden met elkander gewisseld hebben, zoo lang hij aan 't gezelschap is.”

„Wat heb je dan tegen hem?”

„Ik geloof, dat hij gek is.”

„Waarom denk je dat?”

„Zou je ook niet zeggen, dat een man gek is, die bang is voor zijn eigen schaduw?”

Dick lachte.

„Wat zeg je daar?”

Doch terwijl hij nog sprak, klonk zijn „wacht” en moest hij opkomen, en de jongelieden kregen geen gelegenheid om met elkander te spreken voor de voorstelling was afgelopen.

Toen Dick nu dien avond Miss Ethel Burns naar huis bracht, herhaalde hij een aanzoek, dat hij reeds een week vroeger had gedaan, doch waarop hij toen een eenigermate onbevredigend antwoord had bekomen.

Thans was hij niet gelukkiger, want zijn inleidend gemompel werd terstond afgebroken met een:

„O, mijnheer Jackson, begin je nu al weer?”

„Maar zou je dan nooit genoeg van mij kunnen houden, om mijn vrouw te worden?”

„Daar heb ik werkelijk nog niet ernstig over nagedacht.”

„Ik zou zoo gaarne willen dat je het deed. Je moogt mij toch lijden, niet waar?”

„Zeker, ik hou van je als van een vriend.”

„Men kan van een vriend zeer veel houden, genoeg, en, als die vriend van een andere sexe is... Toe, Ethel, zeg dat je zooveel van mij houdt.”

„Ik weet werkelijk niet of ik dat doe of niet. Nu eens geloof ik van wel — houd mijn hand maar niet zoo vast, de menschen mochten het eens zien — en dan weer geloof ik van niet. Ik kan niet tot een besluit komen.”

„Ik zou willen, dat je er eens moeite voor deedt.”

„Ik zou willen, dat je mij den tijd liet om over de zaak eens kalm na te denken.”

„Nu,” hernam Dick in zijn wanhoop, „ik zal er in geen veertien dagen over spreken, daar! Natuurlijk, als je mij blijft toestaan met je te praten en je naar huis te brengen en zoo meer.”

„Afgesproken!” antwoordde Ethel op een toon van verlichting. „En om te toonen dat het je ernst is, moet je mij het genoeg doen, om over iets anders te beginnen.”

Dick bewaarde voor eenige oogenblikken het stilzwijgen. Hij kon maar niet zoo terstond over koetjes en kalfjes gaan praten; dat ging niet, nadat hij een onderwerp had aangeroerd, waarvan hij zoo geheel vervuld was.

Eensklaps echter herinnerde hij zich hun gesprek in den schouwburg en niet zonder belangstelling vroeg hij:

„Apropos, je moet mij iets meer omtrent Malleson vertellen. Wat bedoelde je toch, toen je zeide, dat hij bang was voor zijn eigen schaduw?”

Ethel aarzelde een oogenblik, daarop zeide zij:

„Heb je nooit gelet op zijn eigenaardige, schichtige manier van loopen en den schuwen blik, dien hij soms om zich heen werpt? Waarom gaat hij ook niet anders uit dan wanneer het donker is of op sombere dagen, als een ander er niet aan denken zou de straat op te gaan? Waarom is hij er zoo op gesteld, om kamers in de onmiddellijke nabijheid van den schouwburg te hebben, zoodat hij des avonds niet door de verlichte straten behoeft te gaan? Waarom zit hij altijd in het donker?”

„Hoe weet je dat alles?” viel Dick haar in de rede.

„Mijnheer Clear zeide mij, dat, toen hij hem onlangs

eens opzoekt, men hem in een kamer liet, waar noch vuur noch licht brandde. Het gordijn was opgehaald en Malleson zat aan het venster, doch het was bijna stikdonker. Mijnheer Clear vroeg, waarom hij geen licht op had, maar hij zeide, dat hij altijd in het donker zat, als hij alleen was."

„Zonderling."

„Ja, niet waar? En weet je, het komt mij voor of hij nog vreemder is geworden, sinds wij dit nieuwe stuk zijn gaan spelen. Het heeft lang geduurd, voor mijnheer Clear er hem toe heeft kunnen brengen, om de patij van Rollo op zich te nemen; en elken avond na de scène als Rollo zijn misdaad bekent, komt hij van het tooneel, huiverende van het hoofd tot de voeten en terwijl hem het zweet in groote druppels op het voorhoofd staat."

„Dat is misschien alleen artistieke emotie."

„Het schijnt mij een doodelijke vrees toe. Je weet, als het voetlicht laag is gedraaid en het kalklicht op hem schijnt, welk een groote zwarte schaduw hij werpt?"

Dick lachte.

„Je behoeft me niet uit te lachen," zei Ethel op licht geraakten toon. „Luister maar eens. Op een avond van de vorige week, toen hij zich moest gaan aankleeden voor het tweede bedrijf, stak zijn zwaard door de schede heen en was de veer van zijn muts los gegaan, zoodat zijn schaduw tegen den muur, terwijl hij mij voorbij ging, een allerpotsierlijkst effect maakte. Toen ik hem dat zeide, keek hij om zich heen, verbleekte onder zijn grime en vroeg:

„Wat zegt u? Hoeveel ziet u er?"

„Ik zie er maar één," zeide ik. „Hoeveel schaduwen heeft u dan wel, of denkt u dat ik niet nuchter ben?"

„Wat zeide hij daarop?"

„Hij glimlachte niet eens, maar staarde mij een oogenblik aan met oogen, die hem bijna uit het hoofd puilden, en ging daarop heen zonder iets te zeggen."

„Nu, dat is al zeer vreemd," zeide Dick. „Ik begrijp er niets van."

„Ik evenmin. Goeden nacht."

Zij scheidden en Dick zocht zijn logement op.

II.

Het was een naargeestige, regenachtige dag in November en Roger Malleson huiverde, terwijl hij door het mistige dorpsstadje en langs de zwarte landwegen voortdraafde, bijna evenzeer van koude als van vrees.

Vrees, groote vrees, zoowel lichamelijk als geestelijk,

was over hem — vrees, zoöals de mensch, die geen misdaad op het geweten heeft, nimmer kan voeden.

Want Malleson was zulk een afschuwelijk monster, een moordenaar!

Weinig meer dan een jaar geleden was hij in deze zelfde stad op een handelskantoor als bediende in betrekking geweest en had hij gelden, die onder zijn berusting waren verduisterd. Een collega van hem ontdekte het en op zekeren dag, toen hij en Malleson samen een wandeling deden, kregen zij twist over een bagatel en in zijn drift liet de ander los, wat hij wist en dreigde Malleson te zullen verraden. Razend van angst en woede, wierp Malleson zich op hem en een wanhopige worsteling volgde.

De plaats waar zij vochten was in de nabijheid van een in onbruik geraakte mijnschacht, en daar Malleson de sterkste van hen beiden was, sleepte hij zijn slachtoffer naar den rand der schacht en slingerde hem in de diepte.

Daarop vluchtte hij en zijn patroon, tot de ontdekking zijner valscheden gekomen, diende een aanklacht tegen hem in. Malleson was inmiddels naar Londen gegaan en verkreeg na eenigen tijd met behulp van een theater-agent een engagement bij een rondreizend toneelgezelschap.

Zes maanden later las hij in de couranten, dat het lijk van den door hem verslagene gevonden was en dat hij van den moord verdacht werd, en nu, door een vreemde beschikking van het lot, bezocht het gezelschap, waarvan hij deel uitmaakte, dezelfde plaats, waar het treurspel zijns levens een aanvang genomen had.

Malleson was niet van het soort, waaruit verstokte misdadigers gemaakt zijn. Hij was vatbaar zoowel voor wroeging als voor vrees en beiden hadden hem gefolterd tot het verstandsvermogen van den ongelukkige er door geschokt werd. Een afgrijselijk schrikbeeld vervolgde hem, waar hij ook ging. In zonnenschijn of maanlicht, of onder de lantaarn, waar slechts een schaduw vallen kon, zag Malleson behalve zijn eigen schaduw die van den man, dien hij gedood had. Slechts in volkomen duisternis was hij verlost van dat schrikwekkend „memento" zijner misdaad.

Dien namiddag had hij zijn kamers verlaten, gedreven door een onbedwingbare zucht om de plaats van den moord te bezoeken. Hij was nu de plek tot op weinige schreden genaderd en de gedachte kwam in hem op, om zich in den zwarten afgrond te storten en op

die wijze voor altijd aan zijn kwellingen een einde te maken.

Doch eensklaps had de regen opgehouden. De hemel werd lichter en Malleson, naar boven ziende, bemerkte, dat de wolken begonnen te breken. Nog scheen de zon niet, doch spoedig zou zij het doen en door schrik aangegrepen, keerde hij om en vluchtte naar zijn kamers terug, als een bezetene.

III.

De schouwburg was stampvol, want een publiek van „buitenmensen” houdt van een schokkend melodrama en het meest zenuwschokkende moment was aangebroken, het oogenblik dat het voetlicht en de lichten in de zaal zoo laag mogelijk worden gedraaid en de „verrader” het verhaal van zijn misdaden doet onder begeleiding van het gedempte, trillende geluid der violen in het orkest beneden.

Rollo stond op het midden van het tooneel, een rijzige en indrukwekkende gestalte, doch onder de grime en het antieke costuum beefde de mensch Malleson in zijn zielsangst.

Daar lag zijn schaduw, zich op den grond scherp en helder afteekend in het kalklicht, en daarnaast zwarter, nog scherper belijnd dan zijn eigene, lag de schaduw van den man, dien hij had vermoord. Het was zoo duidelijk, zoo zichtbaar voor ieders oog. Het kon niet anders, of allen in de zaal moesten het zien.

Hij begon zijn rol te zeggen, stamelde, aarzelde en zweeg eindelijk geheel. Twee mannen waren tusschen de acteurs, die achter de schermen stonden, doorgeslopen en wendden de oogen niet af van de figuur op het tooneel.

„Wat zijn dat voor mannen?” fluisterde Ethel den naast haar staanden Dick toe.

„Ik weet het niet. Zij doen mij buitengewoon sterk aan detectives of rechercheurs denken. Luister! Wat voor den duivel is Malleson aan het beweren?”

Er heerschte een zekere onrust onder de toeschou-

wers — eerst dof gemompel, dat eensklaps overging in een luid rumoer. Malleson was naar het voetlicht gesneld en gilte in de taal van een waanzinnige het verhaal van zijn eigen misdaad uit.

„Het gordijn neer!” schreeuwde de tooneeldirecteur. „Het licht op, vlug! Malleson, dolle gek, van het tooneel! Hier! Hoor je!”

Maar terwijl hij sprak, kwamen de beide vreemdelingen naar voren en op Malleson toeloopende, poogden zij hem te vatten.

Met de snelheid der gedachte trok de waanzinnige tooneelspeler het rapier, dat aan zijn zijde hing, uit de schede, en brak zich door hen, en de weinige menschen, die tusschen de coulissen stonden, baan.

Allen weken voor het dreigende staal in de hand van den krankzinnige terug, behalve Dick, die met ongelooftelijke vermetelheid Malleson den weg versperde, en hem poogde tegen te houden. Het volgende oogenblik waggelde hij tegen den muur, met beide handen tegen de borst, terwijl Ethel naar hem toevloog met den kreet:

„O, Dick, mijn Dick — hij heeft je gedood!”

Onderwijl vluchtte Malleson de steenen trappen op naar de kleedkamers, op de hielen achtervolgd door de detectives. Hij vloog de eerste kamer de beste in, den corridor op en wierp de deur achter zich in het slot. Doch het slot was gebroken en zijn vervolgers verschaften zich gemakkelijk toegang. Tot het uiterste gedreven, slingerde Malleson hun zijn degen toe, vloog naar het open venster en sprong er uit.

Men nam hem op en droeg hem naar het hospitaal, waar hij geen half uur meer leefde.

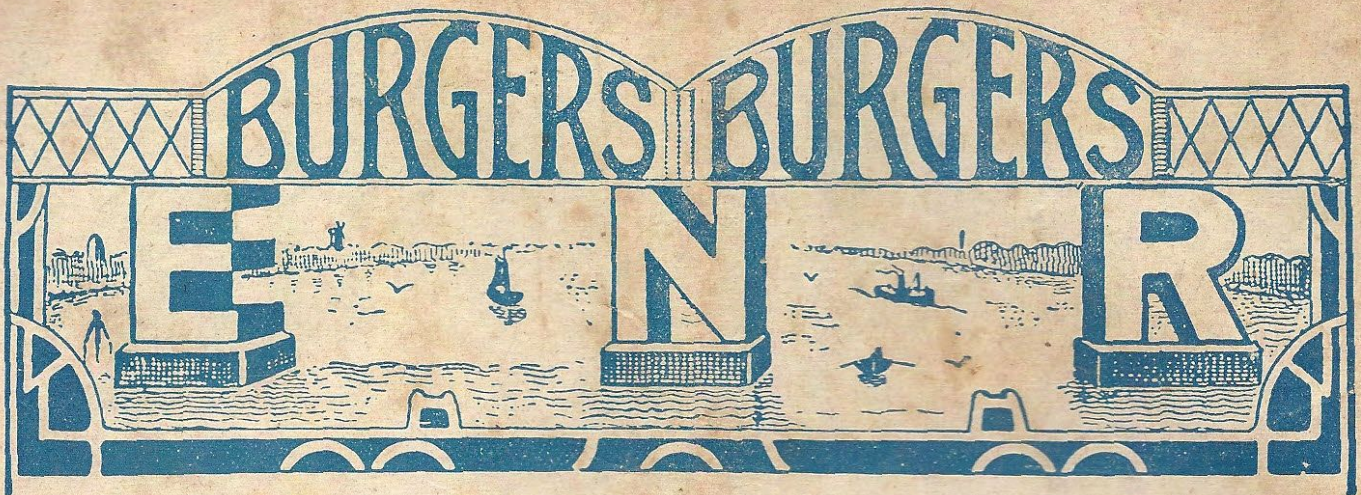
Dick's wonde bleek niet zoo ernstig als aanvankelijk ondersteld werd, ofschoon zijn merkwaardig spoedig herstel ten deele te danken kan zijn geweest aan het volkomen bevredigend antwoord, dat hij ontving op zijn vraag:

„Ben je nu werkelijk eindelijk tot een besluit gekomen, Ethel?”

De volgende aflevering (No. 103) bevat:

„De vriend van weduwen en weezen”

Wie met kennis van zaken
oordeelt,

kan niet anders dan een hoogstaand Nederlandsch
fabrikaat verkiezen boven ieder buitenlandsch.

BURGERS **E.N.R.**

is het rijwiel voor de kenners.

